

Bogoljub

November 1938

«Prijetno poživilo:
Kalodont voda
za usta! Koncen-
trirane sestavine,
izborno razkuže-
valno sredstvo,
varčno v uporabi.

Ali so *beli* zobje
zares
vedno
zdravi?

Poglejte si enkrat tudi no-
tranjo stran Vaših zob, kajti
tu se tvori navadno nevarni
zobni kamen ter opravlja
svoje uničevalno delo. Sargov
KALODONT napravi Vaše
zobe ne samo bele, temveč odpravlja
tudi zobni kamen. Sargov KALO-
DONT je edina zobna pasta v Ju-
goslaviji, katera vsebuje sulforicin-oleat
dra Bräunlicha, neštetokrat preizku-
šeno sredstvo proti zobnemu kamnu.

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

Dan vseh vernih mrtvih

Mladenič, ki ga je bil svet razočaral, je šel k staremu puščavniku in mu dejal: »Oče, uči me modrosti!« »Jaz naj te učim modrosti? Pojdi rajši na pokopališče in uči se modrosti pri mrtvih!«

»Toda, oče, kako naj to naredim?«

»Takole napravi: Stopi na sredo pokopališča kakor duhovnik na prižnico in imej pohvalen nagovor! Kar moreš lepega si izmisli o mrtvih; hvali jih in laskaj se jim na vse pretege!«

Mladenič res tako stori. Ko se vrne, ga vpraša puščavnik: »Kaj so ti odgovorili?«

»Nič niso odgovorili. Molčali so! Kaj naj zdaj storim?«

»Pojdi spet na pokopališče! Stopi na sredo in zabavljaj ter zmerjaj, kar ti pride na misel.«

Modrosti žejni mladenič spet sluša nerazumljive besede izkušenega starčka. Ko se vrne, ga vpraša puščavnik: »Kaj so ti zdaj odgovorili?«

»Nič niso odgovorili. Vsi so molčali.«

»Seveda so odgovorili, samo razumel jih nisi! Rekli so: »Če te ljudje hvalijo in se ti prilizujejo, molči! Če te zmerjajo in žalijo, tudi molči!«

Dan vseh vernih mrtvih...

Tudi mi danes storimo, kakor pravi pridigar v Sv. Pismu: *Penetrabo partes inferiores terrae*: Stopil bom v pritličje zemlje. Stopimo danes k našim dragim rajnim v pritličje zemlje, na pokopališče.

Kako mnogo nam imajo povedati rajni. Nobene stvari pa nam ne kličejo v spomin zgovorneje kakor *minljivost* zemškega življenja. Z očakom Jobom nam pripovedujejo: »Človek, od žene rojen, živi malo časa in je poln mnogoterih nadlog. Kakor cvetica vzide in uvene; beži kakor senca, kakor list, ki ga odnaša veter in nikdar nima obstanka...«

S prerokom nam tožijo: »Moje življenje je bilo odrezano kakor tkalčeva nit.

Ko sem še začenjal, me je odstrigel.« O koliko mladostnih sanj je pokopanih na božji njivi, koliko drznih načrtov in ljubeznivih skrbi počiva pod mrzlimi nagrobniki. Pokopališče spreminja vse v prah: Ponosno veličino, prešerne upe, objestno bogastvo, razkošno uživanje... Le ena reč ostane: Duša in to, kar si je duša v veri pridobila.

Danes mrtvi prihajajo k nam. Pojdi mo jim naproti, našim očetom in materam, bratom in sestram, sinovom in hčeram. Vprašajmo jih: »Naši starši, bratje, prijatelji in dragi znanci, ali bi nam radi kaj povedali, kaj naročili, nas kaj spomnili? V samoti srca bi hoteli z vami malo pokramljati. Toda odkar ste odšli, se je pri nas veliko zgodilo in ne upamo si vam povedati vsega, kako je bilo z nami, ko ni bilo vas.«

O saj res ne bi bilo pametno in olitkano, če bi ti danes žalil nedolžna ušesa častitljivih starčkov z zgodbami svojega življenja, v s e g a tvojega življenja. Če bi jim pripovedoval, kako si se izgubil v slabo družbo in se vdal razuzdanemu življenju; kako bi bila žalostna tvoja pokojna mati, tvoja nedolžna sestra, kako bi ranil srce preskrbnega duhovnika, ki ti je bil voditelj in prijatelj, ki ti je prvokrat položil na jezik sveto Hostijo. Oj, ko se danes srečujemo z rajnimi, zamolčimo jim vsaj eno ime, oni datum, ono znanje, prikrijmo jim vsaj en dan, eno dobo našega življenja!

Ko se bomo vračali s pokopališča in se bo mrak razgrnil čez pritličje zemlje in bodo zvonovi naših cerkva zapeli otožno pesem, se zdi, da bodo naši rajni vstali iz grobov in spet prišli v naše hiše. Moj Bog, ali nas ne bo nekoliko sram pred njimi?

Sami so se še zvesto držali starih krščanskih navad, ki so jih sprejeli od svojih dedov. Pri nas pa zdaj vidijo, da starodavne dragocenosti lahkomišlno, brezvestno zapravljamo.

Sami so še zvesto molili sv. rožni venec in so vse začenjali v božjem imenu, vas pa vidijo, da ste rožni venec izgubili sebi in svojim otrokom. Te zveste duše vidijo, da imate čas za vse, samo ne za dušo in za Boga.

Ko danes prihajajo k vam na obisk, mislijo, da se bo lepo število vnukov z njimi razposedlo okrog mize, da bodo z njimi in z vami pokramljali. A kako, ko jih pa sploh ni? Saj bo kmalu več krst ko pa zibelk in ne bo več potrebna miza, ampak mizica. Mrtvi so živeli po evangeliju Življenja, vas pa bega evangelij smrti.

Sami so s poštenim, trdim delom pridobili dostojno premoženje, vas pa vidijo, kako neskromno, zapravljivo živite. Potem pa ti vaši pogovori, polni samih posvetnih, materialnih skrbi, te opazke, da vera ni nič, da duša ni nič, da po smrti ni nič! Kako silno jih mora peči ta zaslepljenost! In ko se malo razgledajo po vaši hiši, vidijo, da prihajajo k vam časopisi, ki bi jih sami nikoli ne brali, in da hranite pod krščansko streho opolzke knjige, ki bi bile lahko tiskane v peklju. Tudi teža ne prezro, da z vaših sten vedno bolj ginejo božje podobe, ali z drugo besedo, da smo vedno večji materialisti in vedno bolj pozabljam, da bo kmalu treba umreti...

Če boste vi molčali, bodo kamni vpili. Če se vi ne boste zganili, bodo kosi pohištva v vaši hiši jokali grenke solze: Stara častitljiva miza, za katero so v kotu pod križem sedeli vaš rajni oče in zraven njih vaša rajna mati; stol, na katerem še zdaj vidim vašega rajnega strica; čelešnik, ki je na njem molila in kašljala stara mati; zibelka, otroški voziček, v katerem je počival prerano umrli otročiček. Prav natančno tu pod podobo Matere božje sredi med obema oknomā so stale pare... In potem v kuhinji, na dvorišču, v hlevu, povsod še tlijo odtiski častitljivih stopinj.

Pridigar v Sv. Pismu pravi: »V obraz bom pogledal vsem, ki so zaspali.« Da, pogledjmo danes v obraz našim dragim mrtvim! Sorodniki so, prijatelji, znanci, dobrotniki. Samo površno se spomnimo otroških, mladeniških, moških let in ljudi, ki smo jih takrat srečavali, pa se razvije mimo nas procesija brez konca. Pogledjmo jim v obraz, ki so zaspali; oj, kako velikansko število mrtvih, ki so tvoji rajni.

Toda v obraz bom pogledal vsem, ki so zaspali. Zakaj kristjanova družina je velikanska po številu članov. Danes prihajajo vsi z otožno prošnjo očaka Joba: »Usmilit se me, usmilit se me vsaj vi,

prijatelji moji, kajti roka Gospodova me je zadel!»

V obraz bom pogledal vsem, ki so zaspali, zakaj vsi pripadajo k naši družini... Tudi zapuščene, pozabljene duše. Kakor trkajo na vaša vrata brezposelni, iz človeške družbe pahnjeni, pozabljeni ljudje in vprašujejo opoldne, ali vam je kaj jesti ostalo, tako prinaša danes vele-tok mrliškega zvonjenja k nam zapuščene, brezposelne duše, ki nas milo prosijo, ali nam je kaj molitve ostalo.

Ko to premišljujem za praznik vseh vernih mrtvih, vstaja pred mojo dušo podoba treh vojakov iz leta 1917. Takrat pred veliko ofenzivo je bil v Predosljih nastanjen pohodni bataljon Poljakov. Večer, preden so šli na fronto, sta potrkala na mojo vrata dva moža, ki sta bila že dosti čez štirideset.

»Gospod, rada bi, da bi opravili dve maši.« In sta ponudila denar.

Začudil sem se, zakaj še nikoli mi noben vojak ni bil dal za sv. mašo.

»Za koga bi radi, da mašujem?«

»Za naše tovariše, ki so padli v Karpatih. Lahko, da se jih nihče ne spomni. Potem pa prosiva, da bi se tudi vi nas kdaj spomnili, ko bo vojska minila, saj se gotovo ne vrnemo.«

Za slovo so nas častniki povabili na večerjo. Sedel sem poleg romunskega poročnika iz Hermannstadta.

»Gospod,« mi je dejal, »kar sem bil tu, sem vsak večer ves otožen poslušal vaše zvonove. Skrivnosten glas mi je govoril, da meni k pogrebu zvonijo. Pa saj mi ne bo težko umreti, ko nimam več ne staršev ne bratov in sester.«

Oj, taka duša in podobne prihajajo danes in milo prosijo: »Usmilit se me vsaj vi, moji prijatelji.« Da, pogledjmo danes v obraz vsem, ki so zaspali, zakaj danes je njih dan, dan vseh vernih

Naš pogled naj res prodre v njih dušo, da vsaj zaslutimo, kaj trpijo! Električnega monterja Johna Trownerja je lani ošinil električni tok visoke napetosti. Po čudnem naključju sta njegova tovariša v stotinki iste sekunde to opazila in tok prekinila. Na videz mrtvega monterja so prenosili v bližnjo bolnišnico, in ko ni nihče pričakoval, se jim je posrečilo, da so ga oživili. Nato so ga obstopili zdravniki, naj jim popiše, kaj je občutil v trenutku, ko je šinila elektrika skozi njegovo telo. Dejal je: »Zdelo se mi je, kakor da se mi je zapičilo v telo milijon žarečih šivank. Nobena bolečina na svetu se ne dá primerjati s tem strahotnim občutkom.

Kakšno bolečino mora šele povzročiti srečanje božje svetosti in pravice s človeško grešnostjo in krivico v nesmrtni duši! Zato v nekem pogledu gotovo ni pretiraval sv. Ciril iz Aleksandrije, ko je dejal: »Bolje je trpeti vse zemske bolečine do konca sveta, kakor biti en dan v vicah.«

Zato bomo danes iskreneje in bolj goreče kot kdaj poprej molili za rajne,

naklonili jim svete odpustke, ohladili jim žgočo bolelost z Rešnjo krvjo svete daritve in svetega obhajila. Potolažili jih bomo z zagotovilom: Naši dragi rajni, zdaj ko ste nas obiskali in poučili, da je življenje silno resna zadeva, bomo vse bolj modro in skromno in bogaboječe prehodili kratke dni zemskega potovanja.

Gospod, daj jim večni pokoj in večna luč naj jim sveti!
Jos. Šimenc.

Vseh mrtvih dan

*Otožnost se zliva
v glasove zvonov,
grobovi so polni
jesenskih cvetov.*

*Trepečejo lučke
in srca ob njih,
v zvonjenju izgublja
polglasen se vzdih.*

*Po zraku se dimi
vonjivi kadé,
vodice pa svete
grobove škropé.*

*V nebesa dviguje
molitev se klic
in drage trpeče
rešuje iz vic.*

Franjo Neubauer.

Marija, naša mati

Vsak kongreganist je poučen, kako vzvišene cilje ima in dosega Marijina družba. Predvsem hoče, da se nje člani posvečujejo, za kar jim je v pomoč izredno češčenje in ljubezen do Marije, hkrati pa varstvo nebeške Matere. Oboroženi z ljubeznijo do Boga in Marije pa izvršujejo kongreganisti tudi apostolsko delo povsod, kjer se nudi prilika, v smislu K. A.

Če hočejo kongreganisti Marijo prav vzljubiti, jo morajo spoznavati in dometi izredno razmerje do nje, zlasti razmerje, v katero stopimo po sprejemu v kongregacijo, ko smemo Marijo imenovati za svojo Mater, Gospo in Zavetnico.

Marija je mati Gospodova, naša mati in izvoljena mati kongreganistov. Ta resnica je polna tolažbe, polna veselja in zaupanja. Ali se je dovolj zavedamo?

Cerkev nam to zavest, zaupanje v materinstvo Marijino budi v svojih molitvah, zlasti pa v liturgiji. Katera Marijina molitev je bolj prisrčna kot ona znana, ki jo vsak dan opravljamo, pa se v nje vsebino morda premalo zamislimo:

»O Gospa moja in Mati moja, tebi se vsega darujem, in da se ti vdanega

skazem, ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce, sebe popolnoma vsega. Ker sem torej tvoj, o dobra Mati, varuj me, brani me kakor svojo last in posest.«

V svojih liturgičnih molitvah, posebno pri sveti maši, se Cerkev obrača zaupno do Matere vseh vernikov.

Poglejmo v misale, ki ga rabi mašnik pri sveti daritvi! Iz njega hočem navesti samo nekaj primerov, ki nas prepričajo, kako pogosto hoče sveta Cerkev svoje verne utrditi v veri in zavesti, da je Marija res mati vseh katoličanov, ki se naj nanjo obračajo kakor otroci do svoje dobre telesne matere.

26. aprila imamo sopraznik Marije dobrega sveta. Kolekta (zbirna molitev) pri sveti maši tega dne se glasi:

»O Bog, ki si nam dal Mater svojega ljubljenejšega Sina za mater, dodeli nam, da bomo, sledeč njenim opominom, živeli po tvojemu srcu in srečno dospeli v večno slavo. Po Gospodu ...«

V maši 31. maja na čast Mariji, posredovalki vseh milosti — moli sv. Cerkev:

»Gospod Jezus Kristus, naš srednik pri Očetu, ki si svojo Mater, prečisto

Devico, počastil, da si jo postavil za našo mater in posredovalko pri tebi, dodeli nam milostno, da se bo vsakdo, ki proseč k tebi pride, veselil sreče, da je vse po njej dosegel...»

27. junija se v votivni maši na čast Marije vedne pomoči ponavlja ista misel:

»Gospod Jezus Kristus, dal si nam svojo Mater Marijo za mater, ki je pripravljena, da nam vsekdar na pomoč priskoči, dodeli, da bomo njeno materinsko pomoč stanovitno klicali in vsekdar okušali sad tvojega odrešenja.«

Cerkev, nezmotljiva učiteljica narodov, nas uči razodeto resnico; zato bo naša vera in zaupanje do Marije, naše najboljšee matere, trdno in neomajno.

Kljub temu pa naj še podrobneje dokazemo, kako upravičeni smo, da kličemo k Mariji: »O Gospa moja, o mati moja...!«

1. Sin božji je postal človek za nas ljudi. Še več. Sv. apostol Pavel pravi: Jezus se ni sramoval imenovati »nas svoje brate in nam je v vsem enak postal«. (Hebr 2, 12, 17.) (Enak namreč v tem, kar spada k bistvu človeške narave. — Greh, nevednost, poželjivost, to ne spada k bistvu; tega Jezus kot Bog ni mogel sprejeti.)

Ker nam je Jezus enak postal, zato imenuje sveti Pavel ljudi »dediče božje in sodediče Kristusove«. (Rimlj 8, 17.)

O vsem tem je bila Marija brez dvoma razsvetljena, ko ji je angel oznanil, da bo mati onega Jezusa, ki nas je imenoval svoje brate. Tako je Marija s polnim srcem privolila, da je sprejela z Jezusom tudi nas v svoje materinstvo, kakor je vedoma sprejela takrat tudi vse trpljenje nase, katero jo je čakalo pri našem odrešenju.

Seveda bi kdo utegnil ugovarjati, češ, Marija nas je sprejela takrat samo za svoje, to je za posinovljence (posinjence) in za svoje pohčerjenke (pohčerke). — Recimo, da samo to. Ali ni že samo to dovolj velika čast in sreča?!

Če kakšna premožna ali veljavna gospodinja sprejme ubogo dete za svoje, pravijo ljudje po pravici: »Kako srečen je ta otrok! Za svojega so ga vzeli, pa bo imel tudi pravne pravice do dediščine.« Vsa večja je pa sreča nas vseh, da nas je Marija sprejela za svoje, za brate in sestre svojega božjega Sina!

Kot člani Marijine družbe smo pa med Marijinimi otroki še posebej in na izreden način izvoljeni in počeščeni, ko nas je Marija izbrala tako rekoč za svoje posebno spremstvo, za svoj dvor. Kot taki smo izmed vseh otrok izbrani, izvoljeni otroci njeni, smo dvorski plemiči Marijini.

2. Pa si upam trditi, da nismo samo privzeti otroci Marijini, da nismo samo posinovljenci, pohčerjenke. V mislih imamo drugo, duhovno sorodstvo. Z Marijo smo združeni bolj po notranje. In v tem smislu bolj upravičeno kličemo k njej »mati«, kot k svoji telesni materi.

Iz veronauka nam je znano, da poznamo dvojno življenje: telesno ali naravno in nadnaravno. Duša združena s telesom — naravno življenje; duša združena z Bogom po milosti (posvečujoči) — nadnaravno življenje. Naravno življenje imamo od Boga po posredovanju staršev; nadnaravno življenje, ki je bilo izgubljeno v raju, nam je bilo po volji nebeškega Očeta povrnjeno vsled trpljenja edino-rojenega Sina božjega, ki je v ta namen na križu za nas umrl.

Zdaj pa vprašamo: Kdo je pa dal življenje, telo in kri temu Odrešeniku, da nas je mogel oprati greha?... Vse to je Jezus sprejel od svoje matere, Device Marije. Marija je torej omogočila, da smo zopet deležni nadnaravnega življenja, Marija je torej naša duhovna mati!

3. In še nekaj je treba poudariti. Kakor je Kristus trpel za nas, »svoje brate«, tako je trpela, sotrpela tudi Marija kot naša mati za svoje otroke.

Ako ima navadna zemeljska mati dovolj močne živce, da more gledati, ko n. pr. njenemu otroku pri nujni operaciji režejo telo, vemo, da morda bolj trpi kot otrok sam. Vsak ubod, vsaka zarez, vsak šiv v meso zadene tudi materino srce.

Več ko 1900 let je že, odkar je nebeški Oče izvršil skrivnostno operacijo na svojem božjem Sinu, ki je na njem združil grešne gobe vseh ljudi. »Iniquitates nostras portavit!« — naše hudobije je prevzel in nosil.

Božja pravičnost je izvršila pretresljivo operacijo pri stebru bičanja, med trnjevim kronanjem in zlasti pri križanju... In pri vsej dolgotrajni operaciji je bila navzoča po božjem sklepu tudi Marija. Prepričani smo, da so silni udarci bičev zadevali tudi Marijino srce, da je trnjeva krona tiščala ne na njeno glavo, marveč zbadala z ostrimi iglami njeno srce, da so strašni udrihi kladiva ob križanju klepali po Marijinem srcu! Zadnji klic Jezusov: »Moj Bog, zakaj si me zapustil?« — se je globoko zapel tudi v njeno srce.

Izgubljeno nadnaravno življenje je bilo povrnjeno s trpljenjem, s prelito krvjo, s smrtjo Jezusovo na križu, pa tudi s sotrpeljenjem Marijinim.

Zdaj bomo pač bolje umeli, zakaj razlaga sveta Cerkev besedo Jezusovo, ki jo je go-

voril Materi s križa: »Žena, glej, tvoj Sin!« in: »Sin, glej, tvoja Mati!« — tako, da je Marija res takrat postala mati naših duš, ker nas je s Sinom v najhujšem trpljenju prerodila za blaženo življenje otrok božjih.

Kako bomo hvaležni za to neprecenljivo dobroto, za to neumljivo srečo?

Ljubezen za ljubezen!

Morda si pri tem pomagamo z molitvijo, ki jo je papež Leon XIII. obdaril z odpustki in tako nam vsem priporočil. Glasi se:

»Dobri Jezus, prosim te pri ljubezni, ki si jo imel do svoje Matere, dodeli mi, da jo tudi jaz resnično ljubim, kakor jo ti resnično ljubiš in kakor hočeš, da bi bila ljubljena!«

(Po M. Hofmannu S. J. — A. Č.)

O, ko bi mogla . . .

*O, ko bi mogla, ko bi smela,
trpljenje vseh bi nase vzela,
in z njim bi srečna in vesela
pred tabernakelj pohitela.*

*In vse pregrehe nase bi zvrnila,
ponižno pred Gospoda bi stopila,
vso težo greha predenj položila,
naj odpusti, bi ga prosila.*

*O, ko bi mogla, ko bi znala,
miru bi svetu rada dala;
ljubezen svetu bi vsejala,
sovrašstvo divje bi pregnala.*

M. Žnidaršič.

Krist ali Antikrist*

Kdo naj vlada?

Tole številko »Bogoljuba« boste dobili v roke okoli nedelje Kristusa-Kralja, večinoma najbrž prav na ta praznik sam.

Dopoldne boste — oziroma ste slišali pridigo, kako je Kristus res kralj — kakor je potrdil na vprašanje Pilatovo sam — kako mu gre po pravici ta častni naslov — kaj so pa vsi mogočnjaki zemlje, ki odločajo o usodi narodov, pred njim?! Ubogi zemljani, ki so danes v polnosti zemeljske oblasti, jutri pa jih več ne bo! Slišali ste, kako Kristus kraljuje s svojim milim žezlom in kako naj bi verniki v dejanju priznavali kraljevsko oblast Kristusovo, ki bo trajalo vekomaj, kajti kraljestvu Jezusovemu, kakor je že angel Mariji napovedal, ne bo konca!

Peli pa ste, ali vsaj slišali na koru peti od Evharističnega kongresa sem znano in vpeljano:

Kristus kraljui,
Kristus zmaguij,
v hostiji sveti nam gospoduij!

Morda se je na koncu svete maše tudi mogočno razlegala znana: Povsod Boga! Mi

* Če rečemo Antikrist, smemo reči tudi Krist — kakor pravijo Hrvatje. Tujim, večinoma latinskimi besedam, ki se končavajo na »us«, ta »us« v slovenščini odbijemo: Augustinus = Avguštin, Antonius = Anton. V obliki Krist torej ni nikake nespoštljivosti. Veliko laže je izreči Krista-kralja kakor Kristusa-kralja. Seveda sta obe obliki dovoljeni in jih smemo poljubno rabiti.

hočemo povsod Boga: po naših družinah, naših šolah, po naših hišah, v naši javnosti — povsod! Mi hočemo povsod Boga — on je naš oče, on je naš kralj!

Oh, kako se to lepo sliši! Bog naš oče, Bog, Kristus, naš kralj! Oj, ko bi le te besede bile v soglasju z našim življenjem!

Pa je žal mnogo nesoglasja.

Toda, Bog je naš oče in naš kralj, neomejen gospodar — če ga priznavamo ali ne. Nas in vseh ljudi, vseh narodov, vsega stvarstva. On, ki v nebesih prebiva, se smeje tistim, ki ga ne priznavajo za kralja, posebno tistim, ki se zaletavajo v njegov prestol, da bi ga prekucnili. Reve — kaj ste se pa lotili?! Prej bo mravlja Triglav prevrnila, kakor boste vi Bog prestol izpodmahnili!

In vendar, koliko jih je, ki to hočejo! Čujte, strmite in se zgrozite nad tem, kar so si izmislili te uboge reve! »Poslušajte nebesa in zemlja vleci na ušesa« — je klical Bog že po preroku Izaju — »otroke sem zredil in povišal, oni pa so me zaničevali!« In pri Jeremiji: »Ostrmite nebesa nad tem in njih vrata žalujte silno! Dvoje je zagrešilo moje ljudstvo: Mene so zapustili, studenec žive vode, in izkopali so si vodnjake, ki vode držati ne morejo!«

Tako takrat. Danes je vse hujše. Judje so pač delali prerokom in sodnikom preglavice, Bogu pa žalost. Njega, ki jih je izpeljal iz Egipta in vsak dan nasičeval z jedjo izpod

neba, so mnogi zapustili in se k drugim »bogovom« obrnili: pogane so posnemali in njih bogove, malike, molili. — A pogani so imeli vendar še nekeke bogove. Danes milijoni nočejo imeti nobenega Boga. In se s tem še prav ponašajo! Pred vsem svetom se bahajo, da ga nimajo in ga nočejo imeti! Pa to jim ni dosti. Hočejo, da bi ga nihče ne imel. Vero v Boga hočejo zatreti. Povsod. Pri vseh ljudeh, pri vseh narodih. Po vsem svetu. In ne le hočejo to, marveč delajo na to, trudijo se, ženejo se, počnejo vse mogoče, da bi to dosegli. Medtem ko mi pojemo »Povsod Boga!« vpijejo oni »Nikjer Boga! Po vsej zemlji — nikjer!« Prav doli do zadnjega konca Avstralije imajo niti napeljene, tla izpodkopana, po njih vrtajo in rujejo, uboge »divjake« s svojim strupom zastrupljajo in sčujejo zoper poslance božje. Kakor ima Bog svoje poslance, misijonarje, po vseh deželah, tako je satan razposlal svoje »apostole« po vsej zemlji. Tu rušijo božje in širijo njegovo kraljestvo. Njih geslo je: Cerkev se mora povsod zatreti, vera v Boga z zemlje iztrebiti, Bog sam uničiti!...

Strmite nebesa in zemlja vleci na ušesa: Človek je Bogu vojsko napovedal! Bogu — svojemu stvarniku, Zemlja — nebesom. Vnela se je bitka, kakršne svet še ni videl, kakršne še ni bilo, kar je Lucifer v nebesih dvignil revolucijo zoper Boga in ga je Mihael v brezno treščil.

Tako je, dragi moji, danes na svetu! Ta silna vojska po svetu zoper Boga se vodi, kakor znano, iz Rusije. Drugod zopet drugače. Že v srednji Evropi se kažejo znaki skritega in očitega boja zoper krščanstvo. Sliši se tu in tam klic: »Krščanstvo mora izginiti!«

Mi vemo, da krščanstva ne bo konec, da vse peklenške sile Cerkve ne bodo premagale. Nikjer pa ni zapisano, da bodo naše dežele ostale krščanske. Cerkev pa lahko trpi ogromno škodo in duš se bo nešteto pogubilo, če se ta povodenj brezverstva ne ustavi. Ne le po Rusiji in Nemčiji, ne le po Španiji in Mehiki, kdor hoče videti, lahko vidi, da se krščanski svet vedno bolj razkristjanjuje, da krščanstvo nazaduje. Ali je treba dokazov? Kdor to taji in tolaži sebe in druge, da »ni tako hudo«, ta sebe in druge slepi. Taka trditve je le dokaz kratkovidnosti in brezbriznosti.

Kristjani se veliko premalo zavedajo in premalo brigajo, kak strahoten boj se bije po svetu in kaka nevarnost nam preti. Saj nam vendar Španija pove! Ker se slučajno pri nas služba božja nemoteno vrši, se pa vdamo brezskrbnosti. Katoličani se pogostokrat zdramijo šele, ko vihra z vso silo nanje prihruje. Dokaz Španija!

Res, da je tudi dobrega danes na svetu veliko. Tega ne smemo tajiti. Hvala Bogu, da je tako! To nas še tolaži. A hudo le prevladuje in dela neskončne napore, da bi nad dobrim zmagalo. Satan ni še s tako silo divjal po svetu. Antikrist hoče Kristusa za vsako ceno premagati, satanovo kraljestvo namesto Kristusovega čez vso zemljo raztegniti.

Veliko, usodno vprašanje torej je: Krist ali Antikrist? Kdo naj zmagaja?

Mi kristjani pa pri tem, ko Kristusa tako preganjajo, spimo, kakor so spali apostoli, ko je judovska druhal prihrumela nadenj, da ga ujame in umori...

Kako dolgo bomo še spali? ... Nič več! »Bratje, čas je, da iz spanja vstanemo!« Da se za svojega Kralja postavimo in njegovo kraljestvo na zemlji branimo!

Konec septembra (24. in 25.) so se zbrali v naši Ljubljani nekateri uvidevni in ugledni katoliški možje iz drugih dežel, da so se o teh nevarnostih razgovarjali. Sklenili so, da bo prihodnje leto od 10.—15. avgusta ravno tu v Ljubljani

mednarodni kongres Krista-Kralja.

Takrat bodo prihiteli najboljši katoliški možje raznih narodov in se bodo z vso resnobo posvetovali, kako se brezverski povodenji ustaviti, kako krščansko življenje poživiti in dvigniti; kraljestvo Kristovo pa z vsemi sredstvi in močmi razširjati.

Iz tega vidite, kako silno važen bo ta kongres. In ti, verno slovensko ljudstvo, boš z veseljem nanj privrelo, kakor si privrelo na evharističnega. In spet bomo peli »Kristus kralj — Kristus zmaguj!« pa tudi prisegali, da se hočemo z vsemi močmi boriti in mu do zmage pripomoči.

In ta glas naj se razlega in gre iz Slovenije po širnem katoliškem svetu!

J. Kalan.

Iskra

Socialist Alfonz Kauer, ki se je spreobrnil, je v knjižici »Bodi luč!« naštel vzroke prejšnje nevere takole: »Brezverskega duha sem se navzel od očet a. Kot otrok sem živel v strupenem ozračju brezboštva in nevere. Brezversko branje, zagrejenja usoda trpečega delavstva, obupne razmere delavskih družin, čut vzajemnosti in hvaležnosti

do delavstva, vse to je imelo pri mojem brezverstvu pomembno vlogo. Najbolj pa to, da sem se naučil gledati na življenje preveč po človeško. In kaj je bolj človeško kakor preširnost, ošabnost, kljubovalnost? Dokler se delavstvo ne bo iznebilo teh pogubonosnih lastnosti, bo nad njim počivalo prokletstvo brezverstva.«

Še nekaj manjka...

V zadoščenje za bogokletstvo, ki je bilo pri nas pred svetovno vojsko neznana stvar, se opravljajo sedaj skupne cerkvene molitve. Ta pobožnost, s katero skušamo potolažiti božje Veličanstvo, žaljeno z ostudno drznostjo ubogih človeških črvičev, pa ne zadoštuje. Združujmo z njo tudi samaritansko delo v prid in spreobrnjenje nesrečnih bogokletnežev z bratovskim posvarjenjem.

Bogokletnežev je več vrst. Eni so, ki jih še zraven ni, ko molimo in zadoščujemo zanje pred Jezusom v najsvetejšem Zakramentu po vsakem blagoslovu. Odtrgali so se od Boga, od cerkvenega življenja, od skupnosti z drugimi verniki. Potrebni so prav posebno naše molitve, da bi jih dejanska milost razsvetlila, ganila in pripeljala nazaj v občestvo vernikov.

Drugi so taki, ki so se nalezli te kuge od družbe, pa se morda še zavedajo ne, kako umazane in nesramne žalitve lučajo tako rekoč v obraz Bogu in Mariji, prečisti Devici. Tem naj bi domači in sorodniki dopovedali, kakšne ostudnosti izrekajo s tujimi izrazi in kako drzno je tako početje. Prijateljsko opozorilo s primernim pojasnilom bi jim odprlo oči, da bi spregledali in se tega odvadili.

Tretji bogokletneži so iz vrst jezavih, razdražljivih in razburljivih ljudi, ki vede ali nevede izbruhaajo v razkačenosti iz sebe vse, kar jim pride na misel in na jezik. Prijateljski opomin bi gotovo kaj izdal. Krotiti bi začeli jezo, premagovati notranje izbruhe, če bi se jim obenem dopovedalo, kako veliko odgo-

vornost si naprtujejo tudi s tem, ko z bogokletnimi besedami pohujšujejo druge, morda celo mladino.

Vse to pa še ne bo dovolj. Grdobija bogokletstva se ne bo iztrebila, če ne bo nastopila s pošteno javnostjo tudi oblast.

Ali bi ne kazalo, da bi se izdelale na javne stroške primerne tablice z opomini in svarili zoper bogokletstvo! Te tablice bi bilo treba razobesiti po vseh prostorih, kamor prihaja mnogo ljudi: po gostilnicah, po železnihških vozovih i. dr.

Ali bi se ne moglo doseči, da bi se članom KA, Marijinih družb, izobraževalnih društev — oskrbeli lističi s svarili zoper bogokletstvo! Take listke bi imeli vedno pri sebi, pa bi po enega mirno in brez besede izročili človeku, ki izusti bogokletno besedo. — Poleg natisnjenege bratskege opomina bi bila pa obenem dostavljena napoved kazni, ki naj bi jo oblast za to nagnusno razvado zapretila in tudi izvajala, če se bogokletnež ne poboljša.

Stvar je tako pereča, da je vredna in potrebna razgovorov po vseh naših zastopih in organizacijah. Odločilni krogi naj stopijo na noge in naj v navedenem smislu kaj ukrenejo, da se ta smrdeča rana korenito izreže iz telesa slovenskega človeka.

Lepo prosimo, da se Bogoljubovi naročniki in prijatelji oglasijo z nasveti, kaj bi se naj v tem pogledu še storilo. Dopise bomo radi priobčili. (Glej: Opazovanja, str. 262.)

Č.

Kaj menite

11. Malo popra.

Verujem v vstajenje mesa.

To je bila glavna vsebina pridige tiste nedelje. Pa se je razhudil nad to besedo sam Brlanov Miha; povedal je svojim tovarišem, da v to besedo prav nič ne verjame. Saj ni več otrok! Neumen pa tudi ni več!

»Pa vendar učijo, da je Kristus v resnici vstal od mrtvih,« ga je skušal popravljati neizogibni Tomažinov.

»Učijo, učijo... In ti jim verjameš! Kdo ga je pa videl, povej no, kdo?«

»Saj vemo, da so bili zraven Pilatovi vojaki in da so od strahu popadali, kakor bi bili mrtvi. Če to ni bilo res, ali misliš, da bi bili Rimljani pustili pisati kaj takega o svojih vojaki?«

»Kdo se je pa tiste čase brigal za to, kaj pišejo nekateri ljudje tam v Judeji in v Galileji! Zato so pa lahko pisali, kar so hoteli.«

»Jaz pa mislim, da so bili ljudje vedno občutljivi, kakor so še dandanes. Kar napiši jim eno besedo, ki jim ne bo po volji, boš videl, kako hitro jo bodo počrtali in pobelili.«

»Pa recimo, da bi bilo tisto o rimskih vojaki vse res. Ali misliš ti, da so to bili kaki vojaki? Plašljivci so bili, ne pa vojaki. Jaz bi bil dal vse postreliti, če bi bil na mestu Poncija Pilata.«

»Postreliti? Sem pa res radoveden, kako bi bili takrat streljali? Saj takrat še niso vedeli, kaj je puška.«

»No pa pobesiti. Drugęga tudi zaslužili niso! Ko bi se to danes godilo, še en dan bi več ne živeli. Pa danes tako nerodnih vojakov ni več. Danes... Ha! Saj sem bil sam vojak in vem, kaj je treba. Puško v roke! Pokličem k redu in... Pa kaj naj vam pravim in pripovedujem, ko pa nikoli niste bili vojaki. Vi bi prav tako pobegnili kakor tisti

tam. Jaz pa ... Tudi brez puške se jih ne bojim.«

Pred drznim modrovanjem je seveda tudi Tomažinov obmolnil. Danes bi Kristus ne mogel več vstati od mrtvih, Brlanov Miha bi mu to s svojo grmečo besedo enkrat za vselej zabranil.

Miroval pa Tomažinov ni. Pretekli so nekateri meseci in še vedno mu je zvenela Mihova junaška beseda v ušesih. Zbral je nekaj svojih tovarišev in jim razodel svoj naklep: Poskusimo, če je Brlanov res tak junak. Na skrivnem je opazoval sam, morebiti tudi po drugih, kje bi mu Miha prišel nepričakovano v pest. Pa je res dognal njegova pota. Takrat pa je bilo sklenjeno. Pričakovali ga bomo v temni noči na samem, na tihem in skrivnem, pa bomo videli, kakšen junak je naš Miha.

Polnočna ura se bliža, Miha se vrača s svojega nočnega potovanja domov kar ves junaški. Toda ... kaj pa je tamle, v daljavi? In nekam giblje se. Proti njemu se približuje. In grozi mu. Roke dviga in nekaj nerazumljivega mrmra. Tu in tam se zabliska, nekaj se posveti in spet izgine. Kaj bo neki to? Brlanov gleda, sapa mu zastaja, noga se mu prične tresti, zavpil bi rad, pa mu beseda ne gre z jezika. Opotekaje se premika naprej proti domu. Nazaj ozreti si ne upa. Niti tega ne ve, ali se tista čudna in nenavadna reč še pomika proti njemu. Oh, če bi bil že skoraj doma! Ali da bi vsaj kdo prišel na pomoč! Pa da bi se že naredil dan!

Strah je že davno izginil, ko je Brlanov še vedno trepetal kakor bilka na vodi. Pa da bi bilo samo to! Ali naslednjega dne je vse govorilo, kaj je ponoči Miha doživel in kako je bil pogumen. Prav kakor Pilatovi vojaki. Pa kdo je vse to videl!

»Ko bi mi bile grdobe vsaj povedale, kaj mislijo narediti,« se je jezil Miha na tihem in na glas in komaj požiral jezo in še teže prikrival svojo sramoto, ko je zvedel, kakšen je bil njegov strah.

»Ali misliš, da ti bodo mrtvi, ki bi se ti prikazali, tudi prišli naprej praviti, kdaj se bodo prikazali?« ga je vpraševal sosed. »Poglej niti mrliča ni bilo in ti si že trepetal in se bal, kaj bi še bilo, če bi se to zares godilo, kar ti želiš, če bi se mrtvi v resnici prikazovali zdaj tebi, zdaj meni, zdaj drugim! Ali misliš, da nam bodo hodili mrtvi to reč naprej praviti? In mi bi že naprej trepetali pred grozo napovedanega dneva ali pa noči?«

* * *

Verujem v vstajenje mesa. Kar hvaležni bodimo našemu ljubemu Gospodu Bogu, da zahteva od nas živo vero in pusti, da naši ljubi mrtvi lepo v miru počivajo. In hvaležni bodimo, da s smrtjo ni vsega našega življenja konec. Mihi malo popra ni škodovalo, pravi pa, da take noči ne mara več doživeti. Morebiti bi pa sedaj raje doživel tisto noč, ko bo zaslišal besedo: »Pojdi v večno življenje!«

J. Langerholz.

Slovenski pregovori o pameti

Beseda včasih pamet preleti.
Bog daj norcem pamet!
Bog daje pametnim srečo, boben otrokom.
Boljši je funt pameti ko cent moči.
Ima več sreče ko pameti,
Iz brade ne moreš pameti spoznati.
Kadar denar poide, pamet pride.
Kadar pamet pride, sreča odide.
Kdaj bo tebe pamet srečala!
Kdor nima pameti, ima nože.
Kdor pamet izgubi, vse izgubi.
Kdor pameti noče slušati, jo mora čutiti.
Kdor s pametjo okoli hodi, daleč pride.
Kolikor glav (ali ljudi), toliko pameti.
Kruh mu dam, pameti ne morem.
Kruha se je preobjedel, pa s pametjo se je skregal.
Kvar stori človeka pametnega.
Lepota brez pameti je pusta.
Pamet dojde, sreča projde.
Pamet je boljša ko žamet.
Pamet pride, blago izgine.
Pametni ljudje pajka ujamejo.

Pamet svet uživa.
Pameten gospodar čuva tudi sosedovo hišo pred ognjem.
Pameten mlinar ne pije vode nad kolesom.
Pametni gleda na sonce, bedaki gledajo na uro.
Pametni se pri ognju ogreje, nespametni pa opeče.
Pij, pa pameti ne zapij!
Poštenje in pamet, to je življenje na svetu.
S pametjo se daleč pride.
S pametjo se je sprl.
Sreča velika, pameti malo.
Še pametni ljudje — vodo kale.
Težko je iti staremu pamet iskat, ako jo je mlad izgubil.
To je po sreči, ne po umeči (pameti).
Vsaka slama svojo burjo, vsaka glava svojo pamet.
Zlato lepo — pamet lepša.
Zdrava pamet — sreča velika.

I. Šašelj.

Skrivnostni klobuk

Neapeljska novela. Nemški napisal Hermann Frenken. — Prevedel in priredil Janko Moder. (Dalje.)

Istega dne se je začela za starega, častitljivega svetokriškega župnika, gospoda Antona, vrsta neprijetnosti.

Neki policijski uradnik je prišel v spremstvu orožnikov in hotel govoriti z njim.

Policijski uradnik! Orožniki!

Kaj naj bi hoteli od njega?

In župnik je šel sprejemati nezaželene obiskovalce.

»S čim morem gospodom postreči?« je rekel med prijaznim priklanjanjem nemalo presenečeni starček.

»Gospod Anton, ali priznavate, da ste vi pisali tole pismo klobučarju Filipu?« je vprašal uradnik.

»Seveda. To pismo je bilo priloženo nekemu klobuku... Zares sem ga pisal.«

Klobuk ste menda našli pri Sv. Križu. Zdaj pa je za gospoda državnega pravdnika važno, da natančno izve, kje, po kom in kdaj je bil najden klobuk in skozi katere roke je od tistega časa šel...«

Spričo cele vrste vprašanj je gospod Anton padal iz ene osuplosti v drugo.

»Prosim vas, da dobro premislite, kajti vaše izpovedi bodo zapisane v naše beležnice. Gospod župnik, tudi lahko pridete v položaj, da boste morali vse to pred sodnijo izpričati pod prisego.«

»Pred sodnijo! O Bog! Česa pa sem vendar obdolžen? Majhna zakasnitev v odpošiljatvi klobuka, to je vse, kar bi mi mogoče lahko očitali. Kaj naj bo že ta zamuda kazniva pred sodnim stolom?«

»Pomirite se vendar že in mi natančno pripovedujte vse, kar veste o tej stvari! Saj sploh ni nobenega govora o tem, da bi v a s dolžili kake krivde.«

Uradnik se ni mogel ubraniti smehljaju spričo velike osuplosti postarnega duhovnika, ki je zdaj zbral vso trohico poguma in začel z največjo širokobesednostjo vse do pičice natančno pripovedovati, ne da bi pre-

skočil najmanjšo podrobnost. Navedel je dan, uro, skoraj minuto, ko ga je prišel klicati zvonar Martin, da bi šel k staremu Salvatorju; pripovedoval je, kako se je v Salvatorjevi izbi izvršila zamenjava obeh klobukov in kako je svojega popolnoma izgubil.

Ko je uradnik vse to neskončno razlaganje zapisal v svojo beležnico, je rekel:

»Uvidevam pač, prečastiti, da ste ravnali v svoji dobri veri čisto prav. Vsaj za zdaj se mi zdi, kolikor morem presoditi, da vas ne bom več prisiljen nadlegovati s to rečjo. Vendarle pa se je vsa zadeva čudno zasukala; bojim se, da bomo imeli opravka še z nekim skrivnim hudodelstvom!«

»S hudodelstvom?« je v strahu skoraj zavpil gospod Anton.

»S hudodelstvom?« se je kot odmev zaslišal glas zvonarja Martina, ki je stal za njim.

Notranjščina cerkve v Mekinjah pri Kamniku

Slike, ki predočujejo darove Sv. Duha. Izvršil jih je v čisti fresko tehniki letos prof. Mirko Šubic v mekinjski cerkvi na slavoloku nad obhajilno mizo — po osnutkih slikarja Maderja

»Moram — žal — pritrditi, prečastiti! Ta klobuk je bil svoj čas last nekega duhovnika, ki je pred tremi tedni brez sledu izginil iz Neaplja in ki o njem še ni nihče ničesar mogel zvedeti. Tehtne razloge imamo za domnevo, da je bil umorjen. Sicer pa precej računamo na vašo pomoč, prečastiti, da nam boste pripomogli osvetliti to zadevo.«

Gospoda Antona je spreletel čuden strah ob misli, da je nekdo od njegovih sobratov padel v hudodelčeve roke in da je on, župnik Anton, nosil na svoji glavi klobuk umorjenega. Zato je starček potem še pripovedoval, da je imel Salvator, v čigar izbi je ležal klobuk, nekega nečaka, Jurija po imenu, ki je lastnik gostilne v Vinjah in Salvatorjev dedič.

In precej je uradnik ugotovil, da je ta nečak edini, ki se lahko nanj nakopiči ves sum. Ne da bi še prav razumel, kakšen delež naj bi imel ta pri vseh stvari, je vendar domneval, da je moral na vsak način biti pri vsem udeležen in da je zato priporočljivo, da si možaka natančneje ogleda in izpraša. Zato je dal dvema svojim orožnikoma naročilo, naj brez odlašanja odideta in takoj vklebena gostilničarja iz Vinj.

Potem je poslal po ključavničarja, da bi mu odprl vrtna vrata in ostale prostore v graščini. Medtem so se vaščani, ki jih je zvonar Martin o vsem obvestil, razpostavili po vseh vrtovih in potih, da bi junaško bra-

nili svojega priljubljenega in od vseh spoštovanega župnika, če bi bilo potrebno.

Pod vodstvom gospoda Antona je uradnik s svojimi spremljevalci vdrl v Salvatorjevo izbo in natančno popisal ves prostor. Ko je bilo to opravljeno, je pustil orožnika za stražo pri vrtnih vratih, da bi zadrževal množico v primerni oddaljenosti, sam je pa s prvim vlakom spet odpotoval v Neapelj.

Župnika je ta dan tako utrudil, da se je z zadnjimi močmi komaj privlekel domov in težko omahnil v naslonjač.

Ni se mogel spomniti, da bi bil že kdaj v svojem življenju preživel tako strašne trenutke.

Tedaj pa si je ubogi starček nenadno prekril obraz z rokami in izbruhnil v krčeviti jok. —

Baron se je drugo jutro prebudil popolnoma čil in prespan. Ko se je oblačil, si je zadovoljno požvižgaval veselo poulično popevko in se z ugodjem ogledoval v velikem zrcalu.

Potem je stari Magdaleni naročil, naj danes še prav posebno lepo vse pospravi in pripravi kaj boljšega za pod zobe. V ta namen ji je vrgel nekaj denarja in odšel na postajo. Stara Magdalena je še dolgo začudeno gledala za njim.

Baron se je usedel v postajni okrepcevalnici in naročil časopise. O njegovi zadevi ni bilo v njih niti besede. To ga je še bolj

udobrovoljilo. V tem je na postajo prispel vlak in Kornelij je med potniki zagledal tudi Lenoro v spremstvu nekega starejšega duhovnika. To spremstvo mu sicer ni bilo čisto všeč, vendar se je premagal in oba nad vse ljubeznivo pozdravil.

Po kratki južnici na baronovem domu, se je Lenorin spremljevalec, stric Metod, oprostil, češ da mora obiskati nekatere svoje sobrate in da ne ve, kdaj se bo vrnil.

Tako je ostal Kornelij sam z Lenoro. Kljub vsem prizadevanjem se baron vendarle ni mogel čisto sprostiti; nekaj čudnega ga je težilo in mu stiskalo srce. Ali naj Lenori vse pove? Naj ji potoži svoje gorje in se s tem znebi polovice bremena?

Nekajkrat je imel misel že čisto na jeziku, pa se je vselej v zadnjem trenutku premislil. Zamislil se mu je Lenorin veseli, brezskrbni obraz; ni hotel uničiti njenih otroško zaupnih sanj, ni hotel podreti sladkega upanja, ki ga je stavila vanj. Ves je bil nekako zmeden. Presedalo mu je tudi njeno večno povpraševanje o tem, kdaj bo poroka, kdo ju bo poročil in kje. S temi vprašanji ga je spravljala v nemalo nevoljo in zadrego.

Kmalu potem je baron nekega dne sprejel povabilo na pojedino v enem izmed najodličnejših dvorcev v Stegnenicah, ljubkem gnezdecu sredi pomarančnih in lavorjevih nasadov, ki je čepelo visoko na strmem pobočju prav nad morjem.

Skoraj je bil vesel, da se je lahko na tako preprost način vsaj za nekaj časa rešil Lenorinih preiskujočih oči.

Sijajna in vesela je bila gostija, pri kateri je baron, končno osvobojen svojih strahov, spet našel svojo staro brezskrbnost.

Pravkar je dvignil kozarec visoko k očem in skozi zlato tekočino ogledoval morje, čigar modrina je odsevala skozi široko odprta okna. Baronu je bilo všeč, da je lahko ogledoval morje v vsej njegovi brezbržnosti in brezmejnosti in pri tem premišljeval, da bo tudi strašno pričo njegovega hudodelstva lahko za zmeraj obdržal v svojem temnem naročju. Le komu bi neki prišlo na misel, da bi šel iskat v to neizmerno množino vode preprost duhovniški klobuk!

Ko so letos prenavljali župnijsko cerkev v Mekinjah, so odkrili vrh stopnišča nad spodnjo zakristijo dve fresko-sliki, visoki po 2 m, široki po 60 cm.

Ena (z letnico 1708) predstavlja sv. Ano z Marijo in Jezuščkom; druga pa sv. Nežo. Ta ima pripisane črke: M. A. S. V. (in S.). Prof. M. Šubic je obe skrbno obnovil

Tedaj pa ga je nagovorila hišna gospodinja:

»Gospod baron, pogosto ste nam že obljubljeni, da nas boste nekoč popeljali k Sv. Križu; kdaj pa vendar mislite izpolniti to obljubo?«

»Zdaj že ne,« se je vmešal nekdo od gostov. »To ni pravi trenutek.«

Njegove besede so se izgubile v hrušču vsesplošnega razgovaranja in zato ni nihče pazil nanje. Baron pa se jih je prestrašil. Kaj je neki hotel ta človek povedati? In zakaj neki ne bi bil to pravi trenutek za obisk njegove graščine?

Za vraga! Kaj se bodo ti mrtvaški strahovi iznova zagrizli vanj?

Gospodje so začeli prižigati smotke. Stole so si postavili kar zunaj na ploščadi. Skozi dvigajoče se lahne oblačke dima je družba ogledovala obnebe.

V tem trenutku je nekdo zaklical in s prstom pokazal na neko temno piko:

»Poglejte, kako velik ptič!«

»Orel je!«

»Ne, galeb bo!«

In baron, ki je tudi z drugimi vred vstal, je izustil:

»Duhovniški klobuk je!«

Ves je bil še v kleščah morečih misli in je po neprevidnosti izrekel te besede. Précej se je pokesal. Resnično, nekaj trenutkov je res imel ta privid: zazdelo se mu je, da vidi tam na nebu klobuk svojega umorjenca, podobnega maščevalnemu ptiču, ki zamahuje s svojimi temnimi perutmi.

Vsi pogledi so se uprli vanj.

»No, kaj takega se more domisliti pač samo gospod baron! Sicer pa, saj si spet nekaj šušljajo o izginulem duhovniku. Zgodba že vzdiguje prah. Tudi 'Novice' že pišejo o tem.«

Omenjena številka časopisa je romala vsem navzočim iz rok v roke. Tudi baron je čisto samogibno vzel list od soseda — in kaj so iz srede strani zastrmele vanj velike črke:

»Skrivnostna zgodba!«

Časnik je poročal, da bo najbrž zaradi najnovejših odkritij, ki jih je napravila policija, počasi začela vstajati luč, ki naj osvetli strašni umor duhovnika Cirila. Sodnija se je že zavzela za to zadevo. Časnik je obljubljal, da bo svoje bralce sproti poučeval o novih podrobnostih.

Baron se je moral precej časa truditi, da je razvozlal pravi smisel besed in posameznih stavkov. Njegove misli sta pač zameglili vročina in zaspanost, ki ju je povzročil preobilen obed in nekoliko tudi že nastopajoča pijanost. Šele prav počasi se mu je odkrival polni pomen članka. In spoznal je, da že visi na drobni nitki nad njegovo glavo meč, ki vsak trenutek lahko pade nanj. Neka moč, ki je silnejša kot on z vsemi svojimi zvijačami in prevarami, se igra z njim. Začutil je, da mu je val krvi butil v glavo. Divje je raztrgal časopis, ga nesel k ustom, se zagrizel vanj, razbijal po njem s pestmi in se končno zgrudil na tla s penami na ustnicah in glasno tuleč kot divja zver.

Strašna zmešnjava je nastala. Gostje so se prestrašeno razbežali na vse strani, dokler niso na vpitje in ropot pritekli strežaji, ki so barona odnesli iz dvorane. Položili so ga na posteljo, kjer je po napadu besnosti obležal negiben in mrtvaško blede.

Ko se je baron drugo jutro zbudil v tuji postelji, se je najprej precej časa trudil, da se je znašel; kmalu pa se mu je povrnil spomin na dogodke prejšnjega večera. Nujno je bilo potrebno zabrisati vtis sumljivega vedenja. Če se je že sodnija zavzela za vso zadevo, je vsaj to treba za vsako ceno preprečiti, da se ne bi na Svetokriškega obrnil sum, da je izvršil umor. Skrbno se je torej oblekel in odšel v pritličje h gospodarju, kjer se je po svojih najboljših močeh oprostil in zvrnil krivdo na neljubi dogodek na preveliko množino zaužitega močnega vina.

Potem je odpotoval. Ko je prispel v Néapelj, je takoj pohitel v prostore svojega društva, ker se mu je zdelo koristno in potrebno, da se čim bolj kaže ljudem. Pri vstopu je slišal, kako je vratar rekel strežaju:

»So ga že prijeli!«

»Koga so prijeli?« je hlastno vprašal baron, kot da je on zapleten v ta pogovor.

»Morilca tistega duhovnika, visokost.«

Baron je komaj mogel ujeti odgovor, ko mu je že od vseh strani zadonelo nasproti:

»Tukaj je! Je že tukaj!«

Isti trenutek je videl, kako ga je obkročila skupina znancev, kajti novica o njegovem včerajšnjem napadu se je hitro razširila.

Nova cerkev sv. Mihaela na Barju pri Ljubljani
(Prvo žegnanje v tej cerkvi je bilo 2. oktobra 1938.
Vhod k svetišču je zvezan z mogočnim stopniščem)

Ta dan je bilo sploh zelo živahno v mestu. Ljudje so tekali sem in tja, kajti za naslednji dan so bile napovedane konjske tekme, ki je bila zanje razpisana visoka nagrada. Baronu so predstavili novega gosta, lastnika številnih konj, ki naj bi drugi dan nastopili pri tekmah. Imenoval se je grof Stegneriški.

Oba sta si prijateljsko stisnila roke in si izmenjala običajne uljudnostne besede. Grofu Stegneriškemu se je zdelo, da je barona pred kakimi tremi tedni že videl na neki postaji blizu Neaplja.

»Že mogoče,« je suho pripomnil Svetokriški.

»Prav takrat sem se vračal z daljšega izleta v Pompeje. Stal sem v železniškem vozu in gledal skozi okno. Tedaj sem videl, kako je neki gospod zadnji trenutek pritekkel z največjo naglico, da ne bi zamudil vlaka. Res ste prav zadnji trenutek prišli, gospod baron!... Saj boste jedli z nami, gospod baron?«

»Prav rad; toda dovolite mi, da prej še na hitro preletim današnje časopise.«

Vstopil je v čitalnico.

Vsi časopisi so bili polni vesti o gostilničarju iz Vinj, ki so ga prijeli; s tem je policija prav zares prišla na popolnoma novo sled. Ta Jurij menda nekaj govoriči o nekakem skrivnostnem lovcu, ki ga je obiskal v imenu svetokriškega župnika. In ta lovec je v resnici tam hodil; kmetje so ga videli med potjo. Toda nihče ne more povedati, kdo je bil, odkod je prišel in kam je potem izginil.

Ko je baron to prebral, ga je silno potrlo; poglobil se je v otopelo snovanje, ne da bi opazil, da so se začeli v gručah zbirati ljudje okrog njega.

Tako so se torej vsi njegovi varnostni ukrepi navsezadnje obrnili proti njemu samemu. Boj bo torej odslej preveč neenak; boj med živim in mrtvim, boj, v katerem bo mrtvi brez dvoma zmagal.

Morilec, ki uniči človeka, ne more uničiti skrivnosti, ne težke vesti. Za uničenje skrivnosti je tudi svetovno morje premajhno. Ubiti človeka, to se pravi, narediti ga bolj živega, kot je bil; vreči ga v vodnjak, to se ne pravi nič drugega, kot narediti, da se vse mesto, ves tisk, oblastva, brzojav in brivnice ter igralnice začno zanimati za izginulega!...

Ko je baron dvignil glavo in videl okrog sebe vse polno ljudi, ga je obšla ena sama

*Manifestacija Marijinih družb
ob spomeniku generala Aritigas-a v glavnem
mestu Montevideo (Urugvaj)*

misel: stran od tukaj! In ne da bi pazil na začudene poglede, je poskočil, kot bi ga vrglo pero, in brez pozdrava izginil.

Toda kaj je bilo to? Saj je nenadno zagledal skrivnostnega lovca živega pred seboj! Stal je namreč pred izložbenim oknom, kjer je videl svojo lastno podobo. Za trenutek je kakor okamenel, ko se je takega zagledal.

Na to prav zares ni pomislil.

Torej, čeprav je premenjal obleko, ga je grof Stegneriški vendar tako lahko spoznal! Obraz skrivnostnega lovca se je moral tudi Juriju in ostalim prebivalcem Vinj vtisniti nezbrisno v spomin! Posebno so si gotovo zapomnili njegove zalo zasukane črne brčice.

Bilo je jasno: moral si je takoj brez pomišljanja priskrbeti spremenjeno zunanost. Zato je odšel v Zrimčevo brivnico in si dal odstraniti vse brke z izgovorom, da je to po najnovejši modi in po angleškem načinu. Ob enem je napeljal pogovor na dnevni dogodek. Tedaj je bil Zrimec mnenja, da je spoštovana

Kelih, delo pasarskega mojstra Al. Šmuca, ki je zbudil pozornost na berlinski razstavi. Ta lepa umetnina je last ljubljanskega škofa prevzv. g. dr. Rožmana

policija spet enkrat na popolnoma napačni sledi. Moško se je razkoračil in pomenljivo rekel:

»Jaz vem več o tej stvari kot vsi časopisni pisarji!«

»Ni mogoče; potem pa brž povejte!«

»No, imam veliko čast, da smem šteti med svoje odjemalce gospoda Korena, ki v tej zadevi vodi preiskavo. Potem boste že razumeli! Župnik gospod Anton je izpovedal: prvič, da ni nikoli nobenemu lovcu naročil, naj mu prinese njegov klobuk iz Vinj; drugič, da tudi nima nobenega sorodnika in še manj nečaka, ki bi bil lovec. To je vendar jasno in razumljivo! Potem zatrjuje tisti gostilničar iz Vinj, ki so ga zaprli zaradi obdolžitve, da je umoril gospoda Cirila, da sploh nikoli ni videl gospoda Cirila in da ga sploh ne pozna. In medtem, ko mislijo, da so Bog ve kaj duhovitega naredili, ko so zaprli nedolžnega in ga zdaj vse navzkriž zaslišujejo in tako nesmiselno trpinčijo, je tisti lovec po zaslugi naše okorne policije in časopisnih prerekanj nemoteno izginil, kamor je hotel!«

»Vi torej mislite, da je lovec kriv?«

»Po mojem mnenju o tem ne more biti najmanjšega dvoma. Veliko prič ga je videlo in med njimi je tudi postajni uslužbenec, ki zatrjuje, da se je ta človek tega in tega dne ob tej in tej uri peljal z neapeljskim vlakom in da je imel čez rame obešeno lovsko torbo... No, mislim, da je ta dozdevni lovec ustrelil precej čudno divjačino.«

»Pustimo to; saj bomo videli, kako bo.«
Baron je vstal, da bi odšel.

Zrimec mu je z največjo postrežljivostjo ponudil gorečo užigalico, s katero si je ta prižgal smotko. Potem je pohitel odpirat vrata in zamahujoč z brisačo kot z bičem je med globokim priklanjanjem spregovoril z neapeljsko vljudnostjo:

»Moj poklon! Klanjam se!«

* * *

Dva dni po konjskih tekmah je gospod Koren, preiskovalni sodnik v zadevi gospoda Cirila, povabil z drobnim pismom njegovo visokost gospoda barona Svetokriškega na zaseben razgovor v svojo pisarno.

»Nad vse obžalujem,« tako je pisal, »da Vas moram nadlegovati in pri tem že vnaprej vedeti, da bo vse brez uspeha. Morebiti Vam bo duhovnik Ciril, ki se bo mogoče kar nenadno pokazal iz svojega skrivališča, v zadnjem trenutku preprečil to dolgočasno razgovarjanje. Tako pa sem prisiljen, da se strogo držim sodnega dokazovanja, zaslišati tudi lastnika hiše, v kateri je bil najden klobuk. Vendar poudarjam, da ne boste prišli k meni kot sodniku, ampak kot prijatelj k prijatelju. Ostala bova čisto sama; ponudila se bo celo dobrodošla priložnost, da bova potem skupno obedovala. Slišal sem, da slovijo ostrige v omaki kot posebna redkost v gostilni pri 'Zlatem grozdu'; to bo gotovo nekaj res izbranege. — Pripominjam še, da bo razgovor lahko takoj po deseti uri.«

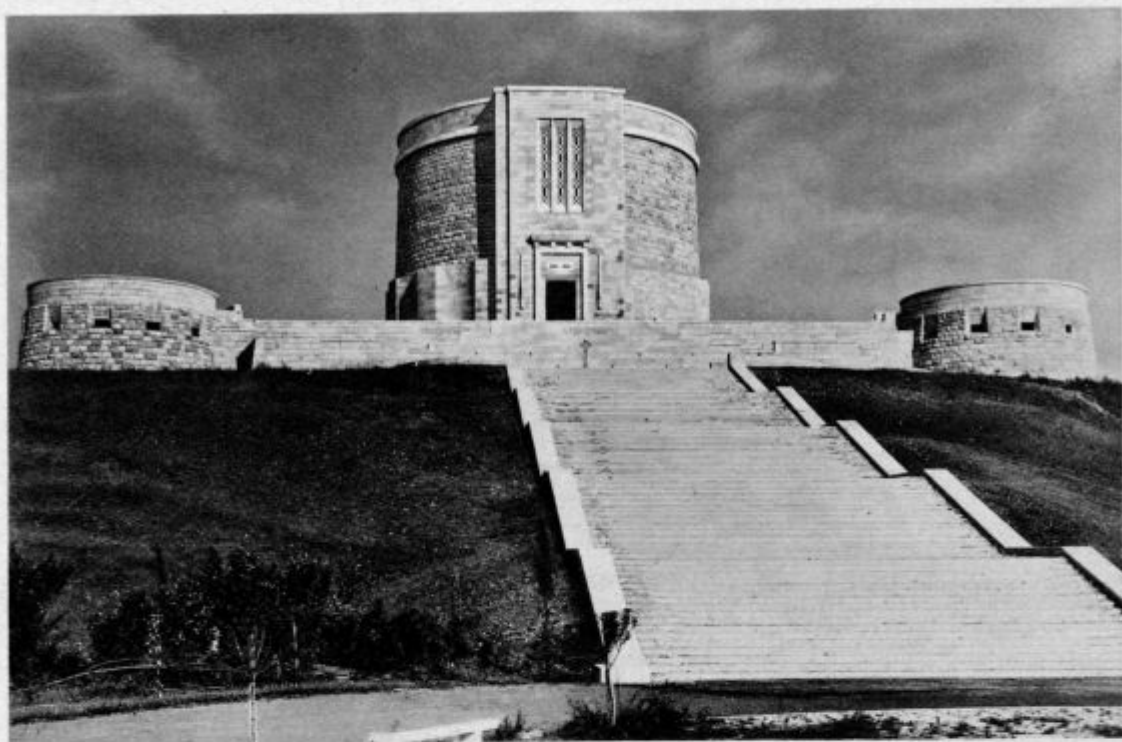
Baron je bral, bral je še enkrat; toda način pisanja je bil tako ljubezniv in uljuden, da ni bilo treba imeti nobenih pomislekov in bojazni.

Ostalo mu je še štirinajst ur časa; dosti in preveč za načrt njegove obrambe.

»Nič ne vem o nobeni reči,« bo rekel, »tudi duhovnika Cirila nisem še nikoli videl... Pač sem slišal o tem, da so v moji graščini našli nekakšen klobuk; tudi neki lovec je bil pri tem imenovan in izrečena je bila celo domneva, da je v primeru hudodelstva pač ta lovec — saj ga menda ne bo mogoče več najti — domnevani hudodelec. V ostalem pa ne vem, kakor sem že rekel, o vsej stvari nič...«

Da, tako bo govoril in nič drugače.

* * *

Vojaško pokopališče na Oslaviji pri Gorici

Ubogi gospod Anton pa se tisti dan ni mogel niti malo pomiriti in se olajšano odahnuti, ko se je v spremstvu zvonarja Martina vračal s svojega žalostnega neapeljskega potovanja domov k Sv. Križu. Ves dolgi dan je namreč prebil na hodnikih sodniške zgradbe.

Na pismeno povabilo, ki mu ga je prinesel orožnik, je odšel s strahom v srcu pred sodnika, ki ga je celo uro o vsem natančno zasliševal.

Martin, ki je šel pred njim po kamnitni poti, se je zdaj pa zdaj ustavil in počakal svojega starega župnika, ki je le s težavo šel naprej.

Že štirideset let in več je gospod Anton blagoslavljal na prošnjo nedeljo ta polja. Skoraj vse svetokriške prebivalce je pokropil s krstno vodo in ob smrtni postelji izmolil zanje zadnje molitve. — Zakaj neki je dopustil gospod Bog, da ga še v njegovih starih letih obiskuje težka bridkost?

Čeprav je preiskava doslej ugotovila še zelo malo prijemljivega gradiva, je vendar vse kazalo na krvavo hudodelstvo. Vse priče so se strinjale v tem, da je v ta skrivnostni umor zapleten tisti, v lovca preoblečeni neznanec.

V bližini neke morske čeri so našli na dnu starega čolna nekakšno lovsko torbo. In Jurij, gostilničar iz Vinj, jo je takoj prepoznal. Toda to je bilo tudi vse, in gospod Koren

sam je bil v zadregi zaradi pomanjkanja vsake sledi in ni vedel več, kaj naj še poskusi.

»Le pogum, gospod župnik,« je poskusil tolažiti zvonar Martin. »prepričan sem, da je vse samo čuden privid in da so se sodnik in orožniki pošteno zmotili. Klobuk vendar še daleč ni umorjeni duhovnik! Če mi bo na primer veter odnesel mojega kam daleč čez hribe, potem to še ne bo pomenilo, da sem umrl!«

»Bog daj, da bi imel prav, dobri moj Martin! Toda, če bi ti vedel, kako strašna sumnja se je pred nekaj urami zbudila v moji duši!«

»Kaj hočete reči s tem?«

»Poglej no tjale...«

In gospod Anton je s prstom pokazal proti graščini barona Svetokriškega.

»Toda za božjo voljo, gospod župnik, pa menda vendar ne mislite, da je stari Salvator umoril duhovnika?«

»O, dobri starček! V tebi pač ni bilo niti toliko hudobnosti in moči, da bi muho pokončal! Mir tvoji duši! Salvator ni mogel nič drugega narediti kot to, da je na kraju, kjer je bil, našel klobuk in ga vzel s seboj v svojo izbo; mogoče s tem namenom, da bi se o tem pogovoril s menoj; toda od onega dne mu ni bilo več dano, da bi odprl usta.«

»Od katerega dne?«

»Ne vem, nič ne vem; nikar me ne sili h govorjenju!«

Nekaj časa je molče korakal; nenadno pa ni mogel več krotiti svojega razburjenja in je rekel:

»Saj se še spominjaš tistega dne, ko smo krasili cerkveno pročelje, kajne, Martin?«

»Na predvečer cvetne nedelje je bilo to, natančno četrtega aprila.«

»Res je tako,« je prikimal duhovnik in njegov pogled se je pomračil.

Odslej ni nobene besedice več spregovoril.

Toda sam pri sebi je premišljeval, kako je tistega dne, ko je stal pred cerkvijo, prišel mimo po cesti Salvator s pismom v roki in rekel:

»Moj gospodar, baron, je spet prišel.«

In potem se je spomnil tega, da so ljudje po sporočilu nekega pastirja videli nekega duhovnika, ki je krenil po poti proti graščini. In končno je pomislil, da je bil baron obubožan človek in zmeraj v neprestani denarni stiski, tako da je moral misliti celo na prodajo svoje graščine.

Se istega večera je župnika gospoda Antona napadla vročična mrzlica. Legel je v posteljo in v svoji bolezenski blodnji je govoril najbolj čudovite stvari o svetu.

Ko so poslali po zdravnika in zdravila, je Martin ostal sam pri bolniku. Včasih, kadar je gospod Anton blede, je Martin prestrašeno planil pokonci in se prekrizal.

(Konec prihodnjic.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

S tresočim se glasom... Ko je v septembrskih dneh razburjenja visel na nitki svetovni mir, in so dobri kristjani vsega sveta posamič in skupno pred Najsvetejšim v gorečih molitvah prosili Boga, naj odvrne preteči svetovni požar, takrat se je oglasil tudi poglavar katoliške Cerkve in ponudil Bogu svoje svetniško življenje — za mir med narodi. Sveti oče Pij XI. je govoril v odločilnem trenutku vesoljnemu svetu po radiu. Najpomenljivejše, daritvene besede, ki jih je spregovoril s tresočim se glasom, se glase:

»Mi se iz vsega srca ponujamo Bogu za blagor in mir sveta, da nam Gospod življenja in smrti vzame neprecenljivi dar življenja.

Naša ponudba, upamo, bo tem raje sprejeta, ker smo jo napravili v spomin milega in junaškega mučenca sv. Vavilava...«

Ves svet je strmel nad to daritvijo najvišjega pastirja, ki je pripravljen dati življenje za mir in blagor neštevilnih.

Vsako priložnost zna sv. oče Pij porabiti, da vrže tolažljive resnice med svet. Ko je ondan sprejel zopet 250 parov novoporočencev, je nagovor zasukal na sedanje politične viharje, ki so pretili z grozo svetovne vojne. Poudaril pa je to-le misel: »Prihodnost je v božjih rokah, zato pa v dobrih rokah. Ta misel nas mora navdajati z zaupanjem. Seveda ne smemo prezreti, da se nam bo znanprej dobro godilo, če bomo živeli z Bogom v prijateljstvu. Brez tega nam prihodnost ne more nič dobrega prinesiti. Danes se čuje večkrat bojna udrihnica: 'Brez Boga!' Zato pa je svet poln nereda in poln pretenja. Če bi prišlo do tega, da bi se ta pretenja razpalila, bi mogel svet z rokami prijeti, kaj je prihodnost brez Boga!«

Dva odlična kardinala je zajela smrt v naglici: Sredi tihe noči je nenadoma zaspal v Gosposki kardinal Patrik Jožef Hayes, nadškof v Newyorku, star 71 let. Od zgodnje mladosti je bil v prijateljski zvezi s sedanjim nadškofom v Chikaču, kardinalom Mundeleinom. Pokojni je bil zaradi svoje preprostosti, pobožnosti in socialne skrbnosti pri vseh slojih splošno priljubljen. — Kmalu za njim je pa izdihnil tudi nenadoma znani kardinal Laurenti, prefekt kongregacije obredov v Rimu. Dosegel je starost 77 let.

Ameriško mesto časti svojega patrona. V velikem pristaniškem mestu San Francisco v Kaliforniji je mestno svetovalstvo dovolilo, da se postavi veličasten spomenik zaščitniku sv. Frančišku. Na mogočnem podstavku ob pristanišču se bo dvigal kip svetnikov 156 čevljev v višino. Potemtakem bo še za 6 čevljev višji, kot je znana soha Svobode v newyorškem pristanišču.

Proti kongresu svobodomislecev in brezbožnikov v Londonu so se zbrali dne 18. sept. 1938 londonski katoličani k tihi demonstrativni procesiji, h kateri so bili povabljeni moške in mladeniči iz vseh katoliških škofij na Angleškem. Enaki protestni obhodi so bili tudi po drugih središčih Anglije. V Rimu, na Holandskem in drugod so bile napovedane za ta dan pravne molitve pred sv. Reš. Telesom v zadoščenje božjemu Srcu Jezusovemu in za spreobrnjenje brezbožnikov.

18 okrožnic — 18 zvonov. Italijanski katoličani so na poziv katoliške univerze v Milanu darovali sv. očetu za 81. godovnico 18 zvonov v spomin 18 enciklik (okrožnic), ki jih je razglasil sedanji papež Pij XI. Posamezni zvonovi so dar najvažnejših katoliških združenj v Italiji. Tako n. pr. je društvo katoliških

mož in žená darovalo zvon v počaščenje okrožnice o zakonu (Casti connubii); zvonove v spomin treh socialnih okrožnic so darovali: »Katoliška akademska zveza«, Vincencijeva družba in gospodarsko-socialni odsek na milanski visoki šoli. — Vsi ti zvonovi so tako uglašeni, da se na njih lahko proizvaja pesem na čast Kristusu Kralju in druga na čast Materi božji. Obešeni so v zvoniku cerkve Kristusa Kralja v »Sestri Levante«.

Cudež sv. mučenca Januarija se je tudi letos ponovil. Dne 19. IX. so prinesli iz zakladnice stekleno posodico s strjeno krvjo sv. Januarija. Ljudstvo, ki je napolnilo stolnico v Neaplju, je molilo. Deset minut pred deseto je bila kri že tekoča. Vse prebivalstvo je bilo veselo in navdušeno.

Trí ugotovitve. Na okrožnico, ki so jo bili pred enim letom španski škofje naslovili na ves izobraženi svet, zlasti na vesoljni episkopat, je došlo nešteto odgovorov, podpisanih od več ko tisoč škofov. Te odgovore sedaj objavljajo v posebni knjigi. V treh stvareh so odgovori soglasni: a) da se katoliška Španija v sedanji vojski res bojuje za varstvo vere; b) da moramo imeti Španijo za mučeniško deželo, če imamo pred očmi tisočere žrtve škofov, duhovnikov, redovnikov in drugih vernikov, ki so za vero prelili svojo kri; in c) da špansko ljudstvo s svojo obrambno vojsko rešuje zahodno civilizacijo (omikanost), ki jo ogroža ruski komunizem.

Temelj za novo cerkev, ki bo posvečena presv. Srcu Jezusovemu, so blagoslovili pred tedni v glavnem mestu Albanije, v Tirani. V tem ko se v mestu dvigajo nove mošeje in imajo grško-pravoslavni verniki svojo lepo cerkev, niso imeli doslej katoličani nobenega primernegega svetišča. Zato so se lotili jezuiti nelahke naloge, postaviti katoličanom novo dostojno cerkev. K svečani blagoslovitvi temeljnega kamna je poslal kralj Zoğu vojaško godbo... Navzoč je bil tudi italijanski poslanik.

Z jubilejnimi svečanostmi na čast Materi božji, ki jo imenujejo »Patrona Hungariae« — Zaščitnico Ogrske — so dokončali na Ogrskem dvojno sveto leto. »Sveto leto« zato, ker so imeli 34. mednarodni Evhariistični kongres in cerkveno slavje na čast in v spomin ogrskemu kralju sv. Štefanu. — Pred 900 leti je prvi ogrski kralj in apostol Štefan Sveti posvetil deželo varstvu presvete Device Marije. Ogrski škofje so pozvali katoliške vernike vseh ondotnih župnij, da so se udeležili slovesne službe božje, ki je bila zaukazana v nedeljo, 9. oktobra, po vseh katoliških cerkvah na čast Zaščitnici ogrske dežele. — V Budimpešti so se pa ta dan popoldne zbrali katoličani na trgu pred cerkvijo sv. Štefana,

da so jim govorniki razložili pomen in učinek dvojnege svetega leta.

Loreto napreduje. Odkar je po lateranski pogodbi uprava božjepotne cerkve in drugih pritiklin prišla v roke apostolske stolice, se je število romarjev močno povečalo. Spovedniki kapucinskega reda raznih narodnosti so pripravljani, da postrežejo vernikom, ki hočejo prejeti svete zakramente. Sedaj je na višini blizu svetišča pozidano novo poslopje, kjer dobe tuji duhovniki za primerno odškodnino ugodno prenočišče. Vodstvo te »duhovske hiše« je izročeno misijonskim duhovnikom sv. Vincencija Pav. Z duhovske hiše je krasen razgled na daljave in na morje. — V prvih dveh tednih septembra so našli več ko sto tisoč romarjev. Največji naval je bil na Mali Šmarijin; ta dan je bilo obhajanih 33.400 vernikov.

Čemu ugíbatí, ko je gotovo, da je zmanjšano število rojstev barometer, ki z gotovostjo priča, da se je med prebivalstvo dotičnega kraja vrnil moderni, strupeni duh materializma, lahkoživja, sebičnosti, preziranja večnoveljavnih evangelijskih nauk. Če se ugovarja — kakor običajno — da so temu nenaravnemu pojavu krive težke socialne razmere in pomanjkanje, moramo ugotoviti, da je to le izgovor, ki pa ne drži; kajti resnica je, da moderna kuğa »strah pred otrokom« divja predvsem v onih krogih, »ki imajo«, v vrstah gornjih desettisočev. Od Boga so se odtujili, zato pa ne vidijo ne domovine, ne naroda, ne bližnjega, ne božje postave, ki jo teptajo in prezirajo.

Da je na Češkoslovaškem še dovolj pravih, katoliških družin, še mnogo resnega krščanskega duha, četudi število rojstev nazaduje tudi tam, je razvidno iz poročila, ki pravi, da je na Češkoslovaškem še čez 2000 družin, ki imajo po 10 otrok. Med temi jih je seveda 900 na Slovaškem. Število 10 pa ni rekordno, saj je v isti državi okrog 500 družin, ki premorejo po 15 otrok.

Priznanje japonskega profesorja. Vseučiliški profesor Masaka iz Tokia je napravil poučno potovanje po Evropi. Dasi še ni kristjan, je vendarle v javnem predavanju pred domačini priznal tole: »Katoliška Cerkev je najmočnejša, najpopolnejša in najvzvišenejša ustanova v zgodovini človeštva.« Japonski učenjak je spoznal in priznal resnico, ki je marsikateremu evropskemu vseučiliškemu profesorju neznana.

Kar v Rusijo vsi — ki sanjajo o ondotnem paradizu! Kakšen je ta »raj«, o tem govore glasno tudi obsodbe ruskih rdečih voditeljev. Kakšno usodo so doživeli? — Predsednik Lenin — umrl. Komisar (minister) notranjih zadev: Rykov — v ječi; komisar narodne obra-

ne: Trocki — v pregnanstvu; komisar za poljedelstvo: Miljutin — odstavljen, usoda neznan; komisar za socialne zadeve: Šlapnikov — v ječi; komisar za vojaštvo: Antonov Ovsjenko — odstavljen, usoda neznan; prav tako Kriljenko; komisar za trgovino: Nogin — samomorilec; komisar za šolstvo: Lunačarski — umrl; komisar za finance: Skvorcov Stjepanov — odslovljen iz službe, umrl; komisar za pravosodje: Opokov Lomov — odstavljen, usoda neznan; prav tako komisar za prehrano: Fjodorovič, in komisar za pošto: Avilov-Gljebov; komisar za narodnosti: Stalin — diktator.

Usoda ruskih boljševiških voditeljev in generalov, ki jih je zadnje 2 leti na stotine zadela ista kruta roka, je bila opisana zadnje dni v vseh časopisih.

PO DOMOVINI.

Prva sveta daritev v novozgrajeni cerkvi sv. Terezije Det. J. na Kodeljevem v Ljubljani je bila 9. okt. 1938. Opravil jo je po slovesni blagoslovitvi ljubljanski škof dr. Gr. Rožman. Cerkev še ni docela dodelana, vendar je že v takem stanju, da se more v nji maševati. Več ko bo dobrotnikov in milodarov, tem hitreje bo novo, lepo svetišče odprto za vse bogoslužne namene.

»Žive kličem, mrtve objokujem, oblake trgam« — ta stari rek, ki ga beremo tako pogosto na zvonovih, se bo posebno prilegal novemu velikanu med zvonovi, ki je bil ulit sredi septembra t. l. za frančiškansko baziliko v Mariboru. Ta zvon-orjak, največji v Jugoslaviji, tehta 6.000 kg in je 2.30 m visok.

Sredi dela. Zopet se je skrčilo število naših prvih mož na kulturnem torišču. Izgubili smo skoraj nenadoma odličnega znanstvenika, pisatelja, urednika, vzgojitelja mladine in ljubeča tovariša msgr. dr. Jos. Debeveca. Pokopan je bil 6. oktobra 1938 na skupnem duhovskem grobišču pri Sv. Križu poleg nadškofa dr. Jegliča.

Pokojni je bolehal že nekaj let, vendar je pa bil zadnje mesece še poln živahnosti in ves v slovstvenem delu. Toda kar naenkrat se je zopet pojavila mučna ledvična bolezen. Prestal je nujno operacijo, toda srce je bilo šibko in pritisnila je pljučnica, ki je ni več zmogel.

Pokojni Jožef »Ošaben«, kakor se je šaljivo rad podpisoval zlasti, ko je pisal v »Domu in svetu« znane »Vzore in boje«, je živel ves za šolo in domače slovstvo. Ko je do služil kot srednješolski profesor, je vodil več let in do zadnjega kot ravnatelj zasebno uršulinsko gimnazijo v Ljubljani. — Najsrečnejšega se je počutil, če je mogel priti v družbo svo-

jih ožjih duhovskih tovarišev in prijateljev in se z njimi razgovarjati o sodobnih, zlasti slovstvenih zadevah. Koliko si je prizadeval, da bi se omogočilo nadaljevanje natisa Wiesthalerjevega latinsko-slovenskega besednjaka! S kako mladeniško vnemo je zopet vzel v roke urejevanje »Doma in sveta«, da ni usahnil! — Rad je pa tudi obiskoval svoj rodni kraj Begunje pri Cerknici in pomagal v dušnem pastirstvu, če je bilo treba.

Odličnemu znanstveniku in slovstveniku daj Bog večni mir!

Ljubljanska škofija. Stolni kanonik ljubljanski Al. Stroj je bil odlikovan z redom sv. Save III. stopnje. Odlikovanec se že leta in leta žrtvuje za vzgojo obrtnega naraščaja in za duhovno vodstvo krščanskih rokodelskih pomočnikov in mojstrov. Nesebičnemu in res vztrajnemu versko-kulturnemu delu — lepo priznanje! — Za šk. d. svetnika je bil imenovan J. Podbevšek, mestni župnik v Škofji Loki. Stolni kanonik ljubljanski, J. Šimenc, je bil imenovan za vodjo v zavodu sv. Stanislava; za prefekta pa sem. duhovnik M. Žnidar in novomašnik Fr. Dolinar. — Umeščen je bil kot župnik v Retečah konz. svetnik M. Štular, bivši vodja v zavodu sv. Stanislava; kot župnik v Begunjah pri Cerknici pa Viktor Turk, poprej župnik v Šmihelu pri Novem mestu. — Imenovani so bili za žup. upravitelje: Anton Pogačnik v Naklem, Fr. Klopčič za Polšnik, Fr. Fister za Osilnico, Janez Hafner za Vranjo peč. — Premeščeni so bili kaplani: Anton Smolič iz Poljan nad Škofjo Loko na Ig; Ludovik Zajec od Sv. Križa pri Lit. v Ribnico; Anton Orehar iz Mengša v Št. Vid n. Lj.; Metod Mikuž iz Trebnjega v Mengeš; Fr. Mihelčič z Rake v Škocijan pri Mokronogu, Leopold Campa z Jesenic na Rako. Nameščeni so bili novomašniki: Albin Avguštin pri Sv. Križu (litijski okraj), Ciril Oblak v Trebnjem, Jožef Pogorelec na Jesenicah, Viktor Schweiger v Poljanah nad Škofjo Loko. — V Izlakah je umrl dne 1. oktobra 1938 cerkveni pisatelj g. Valentin Majar. Več let je služboval po raznih frančiškanskih samostanih kot p. Hrisogon, po izstopu pa kot župnijski upravitelj v Istri. — R. i. p.!

Lavantinska škofija. Umeščena sta bila gg. Jožef Mlakar, kaplan v Vidmu, kot župnik v Sevnici, in Matej Močilnik, kaplan v Ptuj, kot župnik v Prevaljah. Nastavljeni so bili kot veroučitelji: dr. Anton Trstenjak na drž. realni gimnaziji v Mariboru; Alojzij Šostarec na drž. realni gimnaziji v Murski Soboti; p. Anastazij Bajuk, frančiškan, na I. deški ljudski šoli v Mariboru; Ivan Jerič, župnik v Turnišču, za soprovizorja v Polani; Ivan

Zličar, dušni pastir v Radvanju, za prefekta v kn. škof. dij. semen. — Nameščeni so bili gg.: Alojzij Breznik, novomašnik, za kaplana v Gor. Polskavi z delokrogom pri Sv. Lovrencu na Dravškem polju; Valentin Kordež, provizor v Sevnici, za kaplana istotam, in Jožef Mlaker, provizor v Prevaljah, za mestnega kaplana v Ptujju. G. Ludoviku Duhu se dodeli dušno pastirstvo v Radvanju. — Prestavljeni so bili gg. kaplani: Ivan Černoga od Sv. Marjete niže Ptujja na Videm; Martin Krištan iz Prevalj k Sv. Marjeti niže Ptujja; Štefan Kušar iz Starega trga k Sv. Jakobu v Slovenskih goricah z delokrogom pri Sv. Magdaleni v Mariboru. — Francu Orešniku, kaplanu v Negovi, doslej na dopustu v Parizu, se dodeli delokrog v župniji Teharje. — Upokojena sta gg.: Franc Schreiner, d. svetnik in župnik v St. Ilju pri Velenju, in Anton Bratkovič, kaplan pri Sv. Marku niže Ptujja.

Za mejami. Umrli je Ignacij Leban, župnik v Batujah. Poškodoval se je ob hudi avtomobilski nesreči, ki se je zgodila pred tedni v Kobariškem kotu. Pogreb značajnega, deloljubnega, gostoljubnega, od vseh spoštovanega duhovnika je bil 25. septembra v Batujah, kjer je služboval nad 40 let.

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

Kaj se pravi »darovati« v smislu krščanske dobroteljske? ... »Darovati« v tem pomeni se pravi, od svojega imetja nekaj proč dati in nakloniti Bogu, po njem pa onim, ki so otroci božji. Naš dar je namenjen Bogu. Položimo ga pred božje obličje; na ta način podarimo v svoji hvaležnosti del svojega premoženja Onemu, ki nam je v svoji dobrotljivosti vse podelil, kar imamo ... »Darovati« se pravi dalje: gojiti občestvenost v kraljestvu Kristusovem. Dar, ki ga obrnemo v prid revežem, bo imel še večjo veljavo in pomen, če ga tako rekoč položimo kot občestveni dar na Kristusov oltar. Ako hočemo evharistično daritev nove zaveze skupno z mašnikom z iskreno vdanostjo sodarovati, moramo sebe in svoje darove Bogu prinesiti kot dar presrčne ljubezni. Zato pa vse, kar darujemo revežem, združujmo z darovanjem pri sveti maši.

Takih industrialcev bi si želeli! Pred meseci je umrl v Šanghai-u glavni ravnatelj raznih električnih, vodnih in železniških ustanov. Sveti oče ga je odlikoval tako, da ga je sprejel med komornike »di spada e cappa«, pa ne zato, ker je bil tako odličen podjetnik, ampak ker se je odlikoval po izredni dobrotelnosti. Med drugim je ustanovil veliko bolnišnico sv. Jožefa za 2000 bolnikov, ki jo je sam vzdrževal in dal v ta namen vsako leto do dve sto tisoč kitajskih dolarjev. Po domače so mu

rekli ljudje »kaplan rokovnjačev«, ker je rad obiskoval jetnišnice in razne kaznilnice, da je spreobračal kaznjence. Ta mož je bil obenem predsednik »Katoliške akcije«. Osebnost je bil preprost in skromen; deloval je mirno in brez skazovanja. Ta veliki industrialc in dobrotnik človeštva se je imenoval Lo Pa Hong.

MARIJINE DRUŽINE.

Mera za presojo, kako se odlikuje ta ali ona Marijina družba, je tudi število naročenega družbenega glasila, pri nas »Bogoljuba«. Pravilno bi bilo: noben družbenik, nobena družbenica brez marijanskega glasila. Ta zahteva se skoraj do 100 odstotkov uveljavlja na Poljskem. Tam gori je v Mar. kongregacijah okrog sto tisoč oseb, ki imajo skoraj toliko izvodov marijanskih glasil, kakor kažejo sledeči podatki:

Zveze Marijinih družb:	Število družbenih glasil:
Gospodje—izobraženci	2.207 izvodov lista »Sodalis Marianus« (Tovariš Marijin)
Gospe iz izobr. krogov	4.988 izvodov »Sodal. Marianus«
Gospe plemkinje in iz veleposestva	900 »Dwor Maryi«
Učiteljice	1.708 »Sodalis Marianus«
Srednješolci	12.887 »Pod znakiem Maryi«
Učenke višjih šol	15.000 »Cześć Maryi«
Poljske gornješlezijske Mar. družbe	40.000 »Dzwonek Maryi«
Mar. mladinske kongr. na juž. Poljskem	13.666 »Wistnyk Mar. Tewarystev«
Gospe juž. Poljske	1.000
	<hr/> 92.356

Poleg teh zvez obstoje še posamezne kongregacije, ki v zgornjih podatkih niso vštete.

Približno kakor pri nas. Ogrsko tajništvo objavlja o stanju ondotnih Marijinih družb sledeče številke:

Kongregacij za može je	67 z 2.800 člani;
za mladeniče	132 s 6.000 člani;
za žene	93 s 7.500 članicami;
za dekleta	215 s 13.000 članicami;
kandidatov	4.500
	<hr/> 507 s 33.800 člani.

Zdi se, da dijaške kongregacije tu niso vpoštete.

ZVESTOBA V PREIZKUŠNJI...

(Resničen dogodek na letovišču.)

Marija P., članica Marijine družbe, je bila v službi neke slaboverne gospe; pomagala ji je vzorno v trgovini. Gospa močno zbolí. Kongreganistka P. skuša svoji gospodinji vzbuditi zaupanje do Naše Ljube Gospe, Preskrbi ji knjigo »Lurd in lurški čudeži« in prosi, naj jo počasi bere. Gospa se ni branila. Branje, spremljano z božjo milostjo, ni bilo brez ugodnega učinka. Bolnica začne upati; priporoči se priprošnji Marijini in moli. Hkrati še obljubi, da bo dala, če jo Marija usliši in izprosi zdravje, postaviti podobo Lurške Device v posebni votlini kapele v O. n. J.

Res je ozdravela in tudi zaobljubo spolnila. Bližnja kapela je dobila v novi duplini lep kip Brezmadežne, ki ga je kongreganistka Marija P. vsako jutro krasila z novim svežim cvetjem.

Pa se je zgodilo, da se je kmalu nato, ko je zvijala šopek cvetja za Marijo, nekaj ranila v prst, pa ne toliko, da bi bila kaj pozorna na to. Toda bolečina je naraščala. Poklicati je morala zdravnika. V bolnišnici so ji sporočili, da je edina rešitev, če si da roko odrezati.

Vsi so se nemalo začudili, ko je bila mladenka takoj pripravljena. Roko, ki je tolikrat donašala Mariji Lurški šopek v kapelo, je hotela žrtvovati svoji nebeški Materi.

Operacija je bila pri kraju; žrtev darovana. Z levico je pa zapisala kakor za posvetitev k svoji žrtvi naslednje kitice Mariji:

Glej, dvajset let sem ti služila
in s cvetjem tvoj oltar krasila;
v zahvalo roko si mi vzela.
Že veš, zakaj si to hotela!

Nosila sem ti cvetje rada,
saj me navdajala je nada,
da s tem napravljam ti veselje;
to sleherne so moje želje.

Ti veš, o Mati, da sem revna,
zato ostati čem pohlevna;
zaupam vate kakor dete,
in ljubim te iz duše vnete.

Zato še vedno k tebi hodim,
in tožim se, če kaj zablodim.
Če roka moja ni zadosti,
življenje vzemi mi v mladosti.

Saj duša hrepeni po uri,
ko se odprle bodo duri,
ki so prehod v nebeško družbo.
O, sprejmi Mati tam me v službo!

(»Die Fahne Mariens«, 7-8, 1935.)

Pri svetogorski Mariji se je zbralo 4. sept. t. l. k praznovanju 400 letnice božje poti iz vseh krajev Goriške blizu 3000 deklet iz Marijinih družb, pa tudi mnogo drugih romarjev. Pobožnosti na čast Kraljici Mariji je začel

msgr. dr. Mirko Brumat, škofijski voditelj Marijinih družb na Goriškem z navdušenim pozdravnim govorom. Cerkevno pridigo za ta shod je bil prevzel dekan Lojze Filipič. Pred polnočjo je bila skupna ura češčenja. Po zjutranjem skupnem obhajilu in po pridigi štujskega župnika g. Fr. Gregorca je opravil svečano službo božjo zopet dr. Brumat. Med vsemi pobožnostmi je odmevalo po prostranem svetišču ubrano ljudsko petje.

Kako številni smo? Do 1. jan. 1938 je bilo priglašanih in pridruženih prvi in glavni Marijini družbi v Rimu (Prima Primaria) 64.967 različnih kongregacij. Duhovniki jezuitskega reda jih vodijo 3387, to je 5 odstotkov. Marijine družbe se živahno razvijajo posebno v Braziliji in Združ. državah severne Amerike.

Veržej pri Ljutomeru. Lepo število deklet in mater se zbira že 11. leto okrog svoje nebeške matere Marije. Njeni prazniki, redni shodi in sestanki nam prinašajo mnogo veselja in pobude za lepo življenje! Pogrešamo pač več zglednih in gorečih članic, ki so odšle po plačilo k Mariji! — Maksimalna članica odide tudi v tujino. Iz pisem spoznamo, da se šele tam dodobra zavedajo velike sreče in važnosti Marijine družbe in Marijinega varstva, ki so ga v nevarnostih deležne. Zato pa tudi ostanejo svoji besedi zveste! Iz Francije so nam poslale en meter visok kip sv. Terezije Det. Jez., ki jo močno časte! — Oltarji v naši cerkvi so po zaslugi Mar. družbe, zlasti za praznike res okusno okrašeni s svežim cvetjem in to celo pozimi, razen v postu! — Hvaležni zmo družbenicam, zlasti članici, ki tako skrbno goji rože doma in po družinah, jih teden za tednom povija v lepe šopke in nosi pred Najsvetejše in pred Marijo! — Mnogo je članic, ki so navdušene tudi za misijone. Pred kratkim so ustanovile misijonski odsek, ki pripravlja cerkveno perilo za vnanje misijone in ki naj bi poglobljala misijonsko misel tudi med mladino. Misijonsko prireditvev je ta odsek že doslej oskrbel vsako leto! Te dni se odsek poslovi od članice, ki hoče postati misijonarka! Zelimo ji srečno pot, vsem članicam pa vztrajnosti v dobrem!

Odličen Marijin apostol. Glasila Marijinih družb so lani proslavljala spomin gorečega apostola v službi nebeške Matere o. Viljema Jožefa Chaminade (izg. Šaminad). Dne 8. aprila je bil njegov 176. rojstni dan. Marijansko vzgojo mu je dala že pobožna mati; v ljubezni do Brezmadežne se je pa zlasti utrdil v zavodu Mussidan na Francoskem. Posvetil se je popolnoma Bogu in nebeški Materi, zato je že kot 14letni fantič z dovoljenjem svojega dušnega vodnika napravil zaobljubo devištvu, ubožtvu in pokorščine. Med francosko revolucijo je bil večkrat v nevarnosti, da pride pod

sekiro, in le čudovitemu varstvu božjemu je pripisati, da se je rešil na Špansko leta 1797. Tam ga je čakalo novo delo za Marijo, ki jo je proslavljal v številnih govorih in spisih. Sestavil je tudi priročnik »Marijin služabnik«, ustanavljal je vzorne Marijine družbe. Prve Marijine kongregacije so bile pač ustanovljene že 200 let pred njim; p. Chaminade je pa novovpeljanim dal posebno smer: odlikovale so se kot odlične šole marijanskega apostolstva. Sam je to usmerjenost označil takole:

»Nove Marijine družbe niso le združenja, namenjena Marijini proslavi, marveč so svete vojne čete, ki prodirajo v imenu Marijinem in skušajo pod vodstvom in v pokorščini do One, ki je satanu glavo strla, premagovati peklenske sile.«

Kongreganisti o. Chaminada so bili v dvojnem oziru apostoli Marijini: pomagali so Mariji pri zatiranju peklenskih sil, ko so otevali duše iz objema satanovega; odlikovali so se pa zlasti v tem, da so poznanje in češčenje Marijino širili tudi pri drugih.

Ko se je Chaminade vrnil na Francosko, je bilo njegovo prvo delo: ustanavljanje Marijinih družb. Ravnal se je po geslu:

Vsak kongreganist mora biti svetnik!

Drugo njegovo temeljno pravilo se je glasilo: Vsak kongreganist — misijonar! V nevarnostih za dušno zveličanje ni zadosti, da človek skrbi samo za lastno posvečenje, marveč mora tudi pri obnovi kraljestva božjega sodelovati, je zatrjeval sveti apostol Marijin.

Če primerjamo delovanje o. Chaminada in skrb njegovih varovancev v Marijini družbi s tem, kar je označil sedanji papež Pij XI. z besedo »Katoliška akcija«, vidimo v obeh smereh presenetljivo sorodnost: pomoč laikov pri poklicu katoliških duhovnikov, utrditev kraljestva Kristusovega na zemlji z lastno posvetitvijo in s prizadevanjem za zveličanje bližnjih.

O. Chaminade je poudarjal še prav posebno apostolsko delovanje v družbi z Marijo.

RAZNO.

V azijske misijone sta se odpeljali 7. okt. t. l. dve slovenski redovnici iz uršulinskega samostana v Škofji Loki: učiteljica m. Katarina Pirc in m. Ljudmila Ravnikar. Prva je sestra že znane nam misijonarke Ksaverije Pirc; druga pa je sestra g. Antona Ravnikarja, župnika v Šmarju. Naj ljubi Bog obema blagovestnicama nakloni obilo blagoslova v težkem novem poklicu!

Sumljiv obisk. Ko je bil papež Pij IX. (1846—1878) še škof in kardinal v Imoli, mu sporoči nekega dne njegov tajnik, da je došla neka v črno zastrta gospa, ki prosi za avdien-

co. Škof sporoči, naj počaka v predsobi, nato pa gre v svojo zasebno kapelo, poklekne pred tabernakelj in moli. Kmalu nato se zopet oglasi tajnik z opozorilom na čakajočo gospo. Kardinal se pa ni dal motiti, četudi je tajnik še drugič in tretjič odprl vrata, hoteč opozoriti svojega gospodarja na obisk. Končno se kardinal vzravna in pravi proti tajniku: »Govoriti morem vendar samo z živimi, ne pa z mrtvimi!«

Kaj se je bilo zgodilo? V črno zavita in pokrita »gospa« v predsobi je bila zadeta od mrtvouda. Poklicani stražniki so ugotovili, da je bil v črni ženski obleki skrit hudodelec, ki je bil oborožen z bodalom. Brez dvoma je nameraval kardinala umoriti.

(Ta dogodek je opisan v aktih (listinah), predloženih sveti stolici za proglašenje papeža Pija IX. med svetnike.)

Bogastvo matere. Mati je bogata. V čem? Kdaj ste opazili, da bi bila ljubezen pravi materi pošla! Materina duša je neizčrpna, tako bogata je.

Materina duša je močna, močna do smrti. Ni ga človeka, ni ga moža, ni ga junaka, ni ga vojščaka, ki bi toliko prenesel kot mati.

In zvesta je. Če bi človeka še mati zapustila in se mu izneverila, kdo naj se zanj še zavzame! Bog sam je slavil to zvestobo, ko je rekel: Če bi se zgodilo — kar je nezaslišano in neverjetno, da bi mati na svojega otroka pozabila, jaz, tvoj Bog, te ne bom pozabil. Zvesta je mati.

In tudi mila in dobrotljiva je, ker je nesebična, polna sočutja.

To vse je izraženo z eno besedo: maternost.

Duhovne vaje za dekleta. Zaprte duhovne vaje bodo za dekleta od 5. nov. ob šestih zvečer do 9. novembra zjutraj v Domu duhovnih vaj pri sv. Jožefu v Celju. — Oskrbovalnica za vse dni 75 din. Duhovne vaje bodo vodili gg. misijonarji. Priglasite se na naslov: Vodstvo duhovnih vaj, Celje, Hrib sv. Jožefa 33.

Duhovne vaje v Domu Device Mogočne bodo: za dekleta od 5. do 9. novembra in od 26. do 30. decem.; za žene in matere od 10. do 14. decembra. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina 100 din. Prijave predstojništvu Lichtenturnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg šte. 8.

Duhovne vaje na Mali Loki pri Ihanu se bodo sedaj spet pričele. Prvi tečaj bo za žene, in sicer od sobote zvečer, 12. novembra do srede zjutraj, 16. novembra. Za dekleta bo prvi tečaj od 26. novembra pa do 30. novembra. Za dekleta bo v letošnjem letu proti koncu adventa še en tečaj in sicer od 17. do 21. decembra. Pričetek

je vselej v soboto zvečer, zaključek pa v sredo zjutraj. Lepo povabljeni. Vzdrževalnina za ves čas znaša 85 din. V to vsoto je tudi že všteta vožnja z avtobusom iz Ljubljane in nazaj. Pišite dopisnico na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

Nagrobnica za fante Marijine družbe

*Smrtna noč te je objela,
zliše se z oči solzé,
duša tvoja je hitela
na brezmadežno srce
Matere nebeške tvoje,
ki si ljubil jo vse dni.
Bog za težke, vroče boje
tam bo dal plačilo ti.*

*Žalni spev pojo zvonovi,
z Bogom, z Bogom kličejo,
ko Marijini sinovi
zate vdano prosijo:
Jezus, daj mi pokoj večni,
večna luč naj mu žari,
v rajsko domovino srečni
pridemo naj tudi mi.*

OPAZOVANJA

Javni napisi, svarila in opozorila ne pomagajo kaj prida, če imajo tako vsebino, da hočejo prepričati kakšno razvado, neotesanost ali celo grešne navade. Po italijanskih javnih lokalih, železniških postajah, gostilnicah vise tablice s svarilom: Ne kleti! Koliko to pomaga, ne vemo. Da bi bila potreba, nujna potreba, ukreniti kaj takega tudi pri nas, vsi dobro vemo. In še boljše bi bilo, če bi se predrzna usta, ki s tujo, k nam od drugod zanešeno kletvico (psovko) tako grdè Marijo, da se pri tem pošten človek kar strese — kaznovala z denarno globo ali z zaporom.

Po naši sodbi bi največ izdalo in učinkovalo, če bi se vsaj vsi dobri ravnali po pravilu: Če greši tvoj bližnji, posvari ga med štirimi očmi! Kolikokrat se zgodi, da pošten človek ne gane ne z mezincem ne z glavo ne z jezikom, ko čuje svojega sotovariša, bližnjega robantiti in venomer vmešavati ono ostudno »porkanje«, ki nam je res v sramoto, pa je poleg tega še nemarna grehota. — Pomni: Ljubezen do bližnjega so udejstvuje tudi v svarjenju!

K vprašanju mode piše list »Neue Züricher Nachrichten« dne 22. jun. l. l. tole: »Zdaj pa zdaj moramo opazovati mučne prizore, ko mora duhovnik pri obhajilni mizi izpustiti to in ono gospo ali mlado gospodično (da ji ne dovoli sv. obhajila), ali jo mora pokarati,

ker njena obleka ne ustreza svetosti kraja in službe božje. Prizadete osebe se izgovarjajo na modo. Toda to opravičilo ne velja, kajti moda pusti katoliški ženskosti tako široko polje, da pač izključi vse, kar je neprimerno... Sicer pa s tem, če obleka pokriva ves zgornji del telesa, še ni rečeno, da je dostojna in neporečna; kajti en način pokrivanja vpliva še bolj zoprno in odvratno kot nezadostno zakrivanje... (Tu ima list v mislih tesno žensko obleko.) Ne izgovarjajmo se z znanim reklom: »Čistemu je vse čisto.« Ženstvo naj pomisli, da je moški v tem oziru drugače razpoložen, in da miki nanje izdatno bolj občutno vplivajo; posebno je treba uvaževati, da se ima danes moška mladina boriti z večjimi nrvstvenimi nevarnostmi kot nekdanj. Neodpustljivo je, če se ji ta borba še otežuje.«

Ko bi vladale zapovedi božje, bi bilo drugače. V Združenih državah Severne Amerike so l. 1933 potrošili za preganjanje, iskanje, zapiranje hudodelcev in krivičnežev ter za oskrbo sodnih uradov malenkost 13 milijard dolarjev. (V naši valuti bi znesla ta vsota blizu 600 milijard dinarjev. Ali veste, koliko je ena milijarda?) Isto leto so našli v Sev. Ameriki 12.000 umorov; okrog 100.000 je bilo kaznivih napadov, 50.000 ropov in tatvin; 300 oseb je bilo odpeljanih. Pravijo, da se skladi po državi 12.000 morilcev, da živi 400.000 ljudi od zločina. — Narod, ki ima vero in so mu božje zapovedi svete, se da ceneje vladati.

ANEKDOTE

»Pa ti zagrabi!« Papež Julij II. († 1513) je dal stavbeniku Bramanteju napraviti načrt za novo cerkev. Ko ga je dovršil, pošlje svojega sinčka k svetemu očetu, da mu pokaže načrt. Ves zadovoljen, da se je osnutek tako posrečil, pelje papež dečka k nekemu predalčku, pa reče: »Tu noter posezi, pa zagrabi, kolikor moreš.« V predalčku je bil namreč denar. Deček pogleda svetega očeta in pravi: »Ti zagrabi, imaš večjo pest.«

Enako storimo tudi mi nasproti Bogu. Ne prosimo samo, naj bi ugodil naši volji, marveč govorimo: »Gospod, naj se zgodi tvoja volja!« Bog zna vse najbolje urediti.

Draga knjiga. L. 1738. je umrl na Nizozemskem dr. Borhave, najslavnejši zdravnik 18. stoletja. Med njegovo zapuščino je bila tudi zapečatená knjiga z naslovom: »Največje tajne zdravilstva.«

Vse je pričakovalo, da so v skrivnostni knjigi dragoceni recepti, saj je zdravnik sam dosegel znatno starost. Pri dražbi zapuščine je prišla na vrsto tudi omenjena nenavadna knjiga. Od vseh strani so prišli ljudje, ki so se zanimali za ostaline slovečega moža. Zapečatená knjigo je izdrazil neki Anglež za visoko ceno 70.000 gld. Slovesno jo odpečati — a glej, bila je prazna! Le na prvi strani je zasledil nekaj vrstic, katerih vsebina se da izraziti z dvema besedama: Živi zmerno!

DOBRE KNJIGE

Novo knjigo p. Plusa, »Bog v nas,« so notranje duše pozdravile z največjim veseljem. Čujno ta in oni glas izmed naših vrst!

Učiteljica piše: »Ni puhla fraza, ampak živa resnica, da mi ni mogoče najti besed, ki bi mogle primerno izraziti mojo globoko hvaležnost za novo knjigo ‚Bog v nas!‘. Po prejemu knjige sem se začela uglabljati vanjo, vsak dan po eno poglavje. Da, to je knjiga, kakršne nam je bilo že davno treba. Božje Srce naj v izobilju nagradi vse, ki so količkaj pripomogli, da smo jo dobili.«

Redovnica: »V naših vrstah imamo mnogo svetih duš, ki v življenjskem boju ne izgube svojega idealizma, temveč ga poglobljajo. O, kako so velike take duše, kako so vredne, da jih spoštujemo! Bog jih nosi kakor mati svoje dete, ker one nosijo v sebi Boga. V kapeli sem opazila, da ima že precej sester to prelepo knjigo. Hvala Bogu.«

Marijina družbenica: »Hvala tisočkrat za krasno knjigo, ki naj bi mi pomagala do življenja v Bogu. Ljubi Jezus naj mi pomaga, da bi mogla po njej dospeti do resnične popolnosti, in da bi bilo vse moje življenje samo žrtev za Jezusa.«

Predstojnik D. J.: »Prav lepa hvala za prelepo knjižico p. Plusa, ‚Bog v nas!‘. Zares je bila božja misel, da ste se odločili prav to knjigo prirediti in izdati v našem slovenskem jeziku. Gotovo bo ta knjižica veliko lepih misli in sklepov vzbudila v dušah in dala trpečim pravo tolažbo in srečo v Bogu.«

Zupnik: »Srčna hvala za poslano! Vidno je, da delate za čast božjo. Sad mora priti iz takega dela. Z velikim zanimanjem sem pregledal vašo zadnjo knjigo. Pri branju se čuti utrip božjega Srca. Jezusu pripravljate pot.«

Kdor prelepe knjige še nima, naj jo naroči v Karmelu na Selu, p. Ljubljana - Moste. Broširana stane 20 din. vezana v platno z zlato obrezo 30 din. (Zadnjič je bilo pomotoma objavljeno, da stane vezana 36 din). Dobi se tudi v Jugoslovanski knjigarni in pri »Ničmanu«.

Lexikon für Theologie und Kirche. X. Band. Izdal D. M. Buchberger, škof v Regensburgu; založil Herder v Freiburgu. To je zadnji zvezek tega lepega solidnega teološkega dela, pri katerem so sodelovali najboljši nemški pa tudi drugi bogoslovni strokovnjaki. Prvi zvezek je izšel l. 1930. V osmih letih smo dobili cel leksikon, ki podaja sodobno teološko znanost pod 27.247 besedami. V tem zadnjem zvezku je sodeloval tudi ljubljanski vseučiliški profesor dr. Turk, ki je obdelal: Trogir, Senj, Trebinje in Trubarja. V prejšnjih zvezkih sta pa sodelovala tudi gg. vseuč. prof. dr. Fr. Grivec in dr. Fr. Lukman. Leksikon bodo s pridom rabili duhovniki, pa tudi izobraženi laiki, ki bi se radi hitro poučili o bogoslovnih vprašanjih. Delo toplo priporočamo. Cena vseh 10 zvezkov znaša za broš. 254.80, vez. pa 294, oz. 333.20 Mk. Naroči se lahko tudi po vseh knjigarnah.

ODGOVORI

G. A.: 1. Kakšen je razloček med osebno in duhovno udeležbo pri sv. maši?

Zapoved veleva, da smo ob nedeljah in zap. praznikih pri sv. maši osebno navzoči. — Bolniki in drugi, ki so upravičeno zadržani, se morejo udeležiti vsaj v duhu, če pazijo na potek svete maše in opravljajo molitve vsaj pri poglavitnih delih. Da to morejo, navadno ob nedeljah, ko se vrši župnijska maša, pri posameznih delih poznavajo. Zdrav človek, ki lahko gre k sveti maši, bi s tako udeležbo ne zadostil svoji nedeljski dolžnosti.

2. Pravijo, da otrok nima nobenega zasluženja, dokler ni pri pameti; ali kaj velja, če zanj kdo drug daruje dobro delo.

Očividno je, da otrok, ki še ni pri pameti, ne more nič takega storiti, kar bi mu bilo pred Bogom šteto v dobro ali slabo. Če stori kaj dobrega, ima to svojo vrednost, ni pa zanj zaslužno, t. j. tako, da bi mogel od Boga pričakovati plačilo, ker je to izvršil nezavestno, kakor če n. pr. motorno kolo vleče voz za seboj. Enako za otroka, ki ni pri pameti, ni zaračunano kot kaznivo dejanje, če stori kaj hudega, ker se hudega ne zaveda. — Ni dvoma, da Bog sprejme zaslužno delo, ki ga kdo prepusti otroku v prid. Tako n. pr. so lahko deležniki »Dejanja sv. detinstva Jezusovega« vsi krščenji otroci, ki zanje starši ali drugi darujejo male misijonske prispevke in opravljajo predpisane molitve.

3. Ali ni žaljivo, ko molimo v veri: »Vse to verujem, ker si ti, o Bog, sam na sebi resnica, in torej ne moreš ne goljufati in ne goljufati biti.«

Zakaj bi bilo to žaljivo? Beseda »goljufati« — se sliši poštenemu človeku kot nekaj ogabnega; pri Bogu je pa to izključeno, zato pa ključno, da ne more goljufati. Bolje in lepše bi bilo vsekako, če bi rekli — ne more varati.

4. Kako je to razumeti, da verniki sodelujejo pri odrešenju?

Pri odrešenju je sodelovala Marija, ki je z Jezusom sotrpela. Kot udje skrivnostnega telesa Kristusovega v nekem pogledu sodelujemo tudi mi, zlasti pa se udeležujemo milosti odrešenja s svojim trpljenjem in če smo pobožno pri sv. maši. Kristus nas je odrešil brez našega sodelovanja, zveličal nas pa ne bo brez našega sodelovanja.

5. Ali se sme opravljati molitev za odpustke že koj, ko se deli vesoljna odveza?

Odpustek ta ali oni se dobi, ko so izpolnjeni vsi pogoji; v kakšnem redu, o tem navadno ni predpisov. Vsekako je pa glavni pogoj za odpustek — skesano srce, zato naj verniki med delitvijo vesoljne odveze ubjujajo najprej kesanje.

6. Ali je vedela Marija, da bo Mati božja?

Do angelovega oznanjenja ni mogla vedeti za to izredno odliko. Znano ji je bilo samo to, kar je bilo napovedano po prorokih, da bo Odrašenik iz Davidovega rodu in da bo devica njegova mati.

7. Ali mora iti vselej tudi k spovedi, kdor opravlja pobožnost 9 petkov? Ali zadostuje samo sv. obhajilo?

Pobožnost prvih petkov na čast presv. Srcu Jezusovemu za milost spokornosti in prejema sv. zakramentov na zad. uro je v tem, da se prejme sv. obhajilo 9 prvih petkov zaporedoma in tako posebno počasti presveto Srce J. — Spoved posebej za to pobožnost ni ukazana, razen če bi prejemnik ne bil v milosti božji.

M. M.: Po dvajsetih letih se še vedno vznemirjate zaradi greha proti peti božji zapovedi. Odgovarjamo: Gotovo tisto ni bilo prav! A zapisali ste, da ste se pokesali in spovedali in da še vedno obžalujete. Le trdno zaupajte v božje neskončno usmiljenje in porabite prilike, da kaj zadostujete.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Po zasluženju in priprošnji misijonarja Ign. Knobleharja prosi za rešitev v težki pravni stvari in mučnem materialnem položaju E. M. — Priporočam se presv. Srcu J., roznov. M. b., sv. Antonu za pomoč v težki zadevi M. B. —

V molitev se priporoča družina za ljubo zdravje, srečo, mir in srečno zad. uro. — M. K. se zahvaljuje sv. Antonu P., sv. Jožefu za pomoč in večkratno uslišanje v stiski.

Ponižna robotost je Bogu bolj ljuba kot preztetna modrost.

VSEBINA: Dan vseh vernih mrtvih. (Jos. Šimenc.) — Marija, naša mati. — Krist ali Antikrist. (J. Kalan.) — Se nekaj manjka... (A. C.) — Kaj menite? II. Malo popra. (J. Langerholz.) — Slovenski pregovori o pameti. (J. Šušelj.) Pesmi: Vseh mrtvih dan. (J. Neubauer.) O, ko bi mogla... (M. Znidaršič.) Listek Skrivnostni klobuk. (Frenken - Moder.) Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Iz krajevstva svete lju-bezni. Marijine družine. — Razno. — Opazovanja. — Anekdote. — Dobre knjige. — Odgovori. — Odpustki.

Cena »Bogoljuba«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 0,50 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar apostolske molitve za november 1938.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Zrtve nesreč. | Misijoni med 20 milijoni Korejcev.

Mesečni zavetnik: Sv. Jozafat, škof in mučenec (14.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rošnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1 Torek	Vsi svetniki	Spozn. reanice v občestvu svet.	Zav. sv. Stanislava	Sromlje
2 Sreda	Verne duše	Pozabljene duše v vicah	Krka	Markovec
3 Četrtek	Hubert, škof	Kongres Kristusua Kralja v Ljublj.	Mengeš, zavet.	Kapele p. Brež.
4 Petek	Karel Borom., škof	Posvetitev družin presv. Srcu	St. Janž	Artiče
5 Sobota	Zaharija, Elizabeta	Srečno in sveto zakon. življenje	Črni vrh n. Pol. gr.	Koprivnica
6 Nedelja	22. pob. Zahvalna	Apostolstvo mož in fantov	Kropa	Zabukovje
7 Poned.	Janez Perb., muč.	Duhovniki in bogoslovci	Trata	Zdoie
8 Torek	Klavdij, mučenec	Katoliška akcija med delavci	Novo mesto, franč.	Slov. Bistrica
9 Sreda	Božidar, mučenec	Duhovne vaje. Ljudski misijoni	Loški potok	
10 Četrtek	Andrej Avel., spoz.	Mir med narodi	Sostro	Slov. Bist. M. 7. ž.
11 Petek	Martin, škof	Novo semenišče v Ljublj. in Mar.	Dob	Sv. Martin n. Poh.
12 Sobota	Martin, papež, muč.	Sv. oče in naši škofje	Smartin pri Kranju	Gor. Poljskava
13 Nedelja	23. pob. Stanislav	Naša mladina; redov. naraščaja	Podlipa	Spod. Poljskava
14 Poned.	Jozafat, škof, muč.	Zedinjenje ločenih s kat. Cerkvijo	Smartno p. Litiji	Črešnjevec
15 Torek	Leopold, Jedert	Akademi in izobraženci	Moravče	Martjanec
16 Sreda	Otmar, opat	Pogostno sv. obhajilo med mladino	Bled	Majšperg
17 Četrtek	Gregor. Čudod., škof	Verski in katoliški tisk	Sred. vas v Boh.	Pešarovec
18 Petek	Roman, mučenec	Zmaga nad komunizmom	Mengeš	Maxole
19 Sobota	Elizabeta, kraljica	Krščanska dobrotelnost	Ljublj., križanke	Pertoča
20 Nedelja	24. pob. Feliks, sp. z.	Naša Katoliška akcija	Smartin p. Sm. g.	Poljčane
21 Poned.	Darovanje Marije D.	Dijaške Marijine kongregacije	Dolenji Logatec	Tišina
22 Torek	Cecilija, dev., muč.	Vztrajnost v dobrem	Smartin v Tuhinju	Laporje
23 Sreda	Klemen, papež, muč.	Naši izseljenci	Bukovščica	Veliki Dolenci
24 Četrtek	Janez od Križa, c. u.	Smisel za duhovno življenje	Ziri	Studenec
25 Petek	Katarina, dev., muč.	Čista mladost. Misel na večnost	Sv. Katarina	Tulje
26 Sobota	Janez Berhm., spoz.	Mladina po šolah. Verske šole	Rova	Sv. Venčesl.
27 Nedelja	1. adv. Virgil, škof	Duh spokornosti in zatsjevanja	Ljublj., Vincent.	Dolnja Lendava
28 Poned.	Gregorij III., papež	Katoliška akcija med dijaki	Vače	Beltinci
29 Torek	Saturnin, mučenec	Živa katoliška zavest	Zapoge	Bogojna
30 Sreda	Andrej, apostol	Naša domovina. Umrli	Litija	Creusovec

Odpustki za november 1938.

I. Odpustki za ves november.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako nabožno vajo v tolažbo dušam v. v., dobe: 1. vsak dan odp. sedem let in sedem kvadraten, 2. p. o. poljuben dan v m., če prejmejo sv. z., obiščejo cerkev in molijo po n. sv. o.

II. Odpustki ob določenih dneh novembra.

1. Torek. Vsi svetniki. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škap; 3. čl. r. v. br.; 4. čl. br. S. J. v br. c.; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo. — V. o. — Danes opoldne počeniš in ves naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki prejmejo sv. z., tolikokrat dobiti p. o., kolikorkrat obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po n. sv. o. Vse odp. morajo obrniti v prid dušam v vicah. Spoved se lahko opravi še en teden prej, torej od 25. okt. dalje ali v osmini praznika, torej do 8. nov.; sv. obh. pa se mora prejeti ali danes ali pa enkrat v osmini do 8. nov.

2. Sreda, prva v m. Vernih duš dan. P. o.: 1. čl. br. za duše v v.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj; 3. čl. br. S. J. kakor včeraj; 4. čl. r. v. br. danes ali v osmini v br. c.; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; 3. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožetu, ako prejmejo sv. z. in molijo po n. sv. o.

5. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan.

4. Petek, prvi v m. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. vsem, ki prejmejo spravno sv. obh., nekoliko premissijujejo dobrotljivost presv. S. in molijo po n. sv. o.; 3. čl. br. sv. S. J.

5. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja in molijo po n. sv. o.

6. Nedelja, prva v m. čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če v br. c. molijo po n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T. — P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škap; 2. čl. br. S. J.

15. Nedelja. Sv. Stanislav. Sv. Didak. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. istim kakor jutri.

14. Ponedeljek. Sv. Jozafat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

15. Torek. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda. P. o. čl. škap, br. karmelske M. b. v redovni ali žup. c.

16. Sreda. Sv. Neža Asiška. P. o. istim kakor 14. dan. — V. o.

21. Ponedeljek. Darovanje Marije D. P. o.: 1. istim kakor 15. dan; 2. čl. »Dejanja sv. detinstva«, če molijo obenem za njega razširjenje; 3. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi. — V. o.

24. Četrtek. Sv. Janez od Križa. P. o. istim kakor 15. dan skozi vso osmino.

25. Petek. Sv. Katarina. V. o.

26. Sobota. Sv. Lenard Port. P. o. istim kakor 14. dan.

27. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.

28. Ponedeljek. Sv. Jakob Marški. P. o. istim kakor 14. dan.

29. Torek. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška. P. o. istim kakor 14. dan.

30. Sreda. Sv. Andrej. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav. pod navadnimi pogoji, če molijo obenem za razširjenje sv. vere.

Materin blagoslov. Znani pater Mateo, apostol vstoličenja Srca Jezusovega, je bil šel lani na misijonsko pot v Azijo, ker je to želel sveti oče Pij XI. sam. Ko se je poslovil od svoje matere, mu je rekla: »Ti boš pridigoval z besedo, jaz pa s solzami, ki bodo zalivale seme tvojega dela.« Ko je bil p. Mateo v japonskem glavnem mestu Tokiu, je prosil mater, ki je medtem za smrt zbolela, za blagoslov. Umirajoča mati je vzela v roke sliko svojega sina in izrekla blagoslov. — Otroci bi morali bolj in večkrat prositi za blagoslov

staršev, starši bi pa morali to svojo moč in pravico večkrat uporabiti, saj pravi Sv. pismo: Blagoslov staršev zida otrokom hiše... Kako naj se blagoslov izvrši, bo vprašal ta in oni... Najkrajše in najlepše: Z blagoslovljeno vodo, ki jo imamo v kropilčku pri vratih, napravi otroku križ na čelu in izgovori: »Blagoslôvi te vsemogočni Bog Oče, Sin in S. Duh.

* * *

Duša, ki se v molitvi ne vadi, je podobna telesu mrtvoudnega človeka; ima roke in noge, pregebati se pa ne more. Sv. Terezija.

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo Din 12'—.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodnejše.

Nove in stare vloge, ki so v celoti vsak čas razpoložljive,
obrestuje po 4%, proti odpovedi do 5%.

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Dergane
šef-prim.kir.odd.v.p.
Ordinira: 11.—1.

V vsako hišo „Bogoljuba“!

**Podaljšaj
si
življenje!**

Življenje moremo podaljšati, bolečine preprečiti, bolezni ozdraviti, slabotne ojačiti, nestalne moremo učvrstiti, in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrnost, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje strah pred boleznijo, slab način življenja in mnogo drugih razlogov.

Zadovoljstvo

Je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zahteva, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslabiljenje spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih boleznih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Poštno zbirališče:

ERNST PASTERNAK,
Berlin SO,

Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.

**Za deževno
jesen
kupite dobro
obutev**

Rata

39.-

3222-48802

Čevljevki iz močnega usnja z neraztrgljivim gumijastim podplatom. Otrokom za šolo in igranje.

39.-

7026-24

Domače copate iz volnenega dubla s prožnim usnjenim podplatom in nizko peto. Izdelane so iz čiste volne, obšite z svilenim trakom in okrašene z okusnim čopom.

39.-

4762-68801

Visoki čevljevki iz močne kravine, z nerastrgljivim in nepremočljivim gumijastim podplatom. Prepotrebni šolskim otrokom za dež, blato in sneg. 31-34 Din 39.—, od 35-38 Din 49.—.

29.-

98157 651

Moške galoše iz črne lakirane gume; trdne, udobne in cenene. Po dežju in blatu varujejo noge prehlada.

29.-

78155-657

Ženske galoše iz močnega gumija. Posebno pripravne za dež in blato, ker varujejo noge pred vlago.

99.-

5927-64627

Elegantni moški polčevlji, oglate oblike, iz dobrega telečjega boksa, z usnjenimi podplati.